

K SP. ZN. : 36TK/4/2019 OKRESNÉHO SÚDU ŽILINA

Vážený senát,

predovšetkým sa na úvod budem venovať **nezákonnosti vedenia procesu** od samotného podania obžaloby až po posledné procesné rozhodnutie súdu, pričom to nebudú žiadne fauly, aké pán prokurátor očakáva, ale fakty.

V systéme práv občana demokratického a právneho štátu má **ústavné právo na obhajobu** nezastupiteľnú úlohu, ktoré nebolo vo veci obžalovanej vôbec naplnené v tom zmysle ako ho predpokladá Ústava SR, jej súdna interpretácia, Tr. por. a súvisiace predpisy.

1) Už od podania obžaloby je trvalo porušované právo na obhajobu, ktoré v zásade spočíva v tom, že obžalovaná permanentne nevie voči čomu konkrétne sa môže aktívne pred súdom brániť. Totiž z podanej obžaloby nevyplýva, aké konanie sa jej kladie za vinu, keďže **skutková veta obžaloby** neobsahuje túto obligatórnu náležitosť. Na zvýraznenie vytýkanej vady vám ju ešte raz súvisle prečítam s tým, že vynechám popisy oboch nožov a výpočet rán poškodeného, čo na účely tejto demonštrácie nie je až také podstatné, najmä aby zarezonovalo to, či skutková veta obžaloby dáva vôbec nejaký trestno-právny zmysel:

„16.5.2019 v presne neustálenom čase **od 14,14 h do 15,38 h**, v Žiline ul. [REDAKOVANÉ], vo vchode č. [REDAKOVANÉ] tam sa nachádzajúceho bytového domu, na piatom poschodí v byte č. [REDAKOVANÉ], nožom, ktorého dĺžka čepele bola najmenej 110 mm až 120 mm a jej šírka vo vzdialenosti 110 mm až 120 mm od hrotu bola najmenej 25 mm až 30 mm, teda **pravdepodobne** **spôsobila** poškodenému Tomášovi T [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ], naposledy trvale bytom Žilina, ul. [REDAKOVANÉ], najmenej 49 bodných, resp. bodno-rezných **poranení** **v dôsledku** čoho sa u poškodeného Tomáša T [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ] rozvinul hemoragicko-traumatický šok a poškodený Tomáš T [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ] bezprostredne po útoku na jeho osobu zomrel.“

Teda na vernejšiu manifestáciu a zvýraznenie kritickej vady nám zo skutku zostane slovesný text iba v slovnom spojení, za číselným údajom 30 mm a čiarkou: „...**teda pravdepodobne spôsobila poškodenému**...“! Všeobecne slovo „pravdepodobne“ nemá v trestnom práve ako také nijaké miesto, nieto v skutkovej vete a už vôbec nemôže byť súčasťou nijakého trestného rozsudku. Na tom sa už súdy vyšších inšancií opakovane zhodli, lebo jeho použitím do obžaloby prokurátor sám **prezumuje pochybnosť**, ktorá zase sama osebe je oslobodzujúcim dôvodom.

V zásade je však toto iba opis, čo sa niekde stalo a aký to malo výsledok, ale to najpodstatnejšie, čo tam musí byť, teda **ako** sa to stalo, a aj ako to spôsobenie vzniklo nikde nenachádzame. V obžalovanom skutku teda celkom **chýba akékoľvek konanie** obžalovanej, čo mala robiť, ako a akým spôsobom konať, najmä ak je skutok právne kvalifikovaný ako vražda, čo je trestný čin z objektívnej stránky **komisívny**. Popis výsledku čo mala „pravdepodobne spôsobiť poškodenému“ zaiste nepostačí, pretože vždy možno uznať vinu iba za to, čo niekto **robil** presne definovaným konaním a o jeho konaní a príčinne vzniknutom následku niet rozumných pochybností. Doteraz však nie je nepochybne známe **aké konanie** sa obžalovanej vôbec kladie za vinu. Toto sa prejavilo v primárnom dôsledku, že pre **neúplnosť obžaloby**, čomu sa má procesne pred súdom brániť, a čo je súčasťou práva na obhajobu, objektívne postavilo obhajobu len do úlohy štatistu.

Obhajoba v trestnom konaní si však nemá vôbec domýšľať, čo tým prokurátor myslel. Zároveň toto nie je a ani nemá byť úlohou súdu. Obhajoba bola týmto postavená do nejakej improvizáčnej polohy, akoby si sama mala imaginárne generovať, čomu sa má vôbec brániť, nakoľko prokurátor toto v obžalobe nevymedzil. Inak vzaté, prokurátor pri podaní tejto obžaloby vlastne ani **nedodržel totožnosť** skutku s pôvodným obvinením tým, že z neho celkom **vypustil konanie**. Žiadne konanie sa už v štádiu pred súdom nekladie obžalovanej za vinu. Aj v tomto smere ide o **zásadnú a neodstrániteľnú procesnú** vadu, kedy súčasne pri nedodržaní totožnosti skutku s jeho pôvodným obvinením, došlo k vypusteniu imanentného fundamentu skutku totiž to, čo robí reálny dejový príbeh trestnoprávnym skutkom, konkrétna činnosť, v našom prípade komisívneho trestného činu – **konanie**. Pri vražde je objektívnou stránkou úmyselné usmrtenie iného, čo však z takto opísaného kváziskutku nijako nemožno vyrozumiť.

Skutok v zmysle trestnom, predstavuje reálny dejový príbeh, ktorý má vždy svoj začiatok, priebeh a koniec. Procesne sa skutok vyjadruje a odráža v skutkovej vete obžaloby. Odhliadnuc teraz od už viackrát pripomínaného, že skutok v tejto skutkovej vete nemôže mať **žiadny priebeh**, pretože neobsahuje **nijaké konanie** páchatel'a, ako aj od prapodivného slova „pravdepodobne“, tak z právno-logického náhľadu v tejto veci predstavuje **nereálny dejový príbeh**. Totiž prokurátor ho naformuloval ešte aj tak, že smrteľné rany boli spôsobené „pravdepodobne kuchynským nožom zn. Fisakrs s rukoväťou čiernej farby, celkovou dĺžkou cca 310 mm a dĺžkou čepele cca 185 mm, **ako aj** kuchynským nožom s farebnou rukoväťou

s celkovou dĺžkou cca 250 mm a dĺžkou čepele cca 145 mm,“. Spätným rozanalýzovaním takéhoto deja smerom od spoločného následku, ktorými bolo 49 bodných resp. bodno-rezných poranení, nám z náhľadu právnej výrokovkej logiky nemôže dať nič iné, iba že **oba nože mali zároveň spôsobovať** každé jedno z tam vypočítaných poranení. Uvedený predpoklad je určovaný tým, že vôbec **nie je odseparované**, ktoré konkrétne zranenie bolo následkom pôsobenia jedného noža alebo zase druhého noža. Navyše poniektoré z tam vymenovaných zranení ani **neboli príčinou následku**, t.j. smrti poškodeného. Potom však je z bežných skúseností reálneho sveta zrejmé, že oba citované nože súčasne, teda **v rovnakom čase, nemohli zraňovať** a spoločne vytvárať každé zo zranení, teda vbodov, rezov, čo mimochodom ani súdna pitva nezistila. Rovnako tak bizarným až fantazijným by bola zase druhá zostávajúca domnienka, že by každé z citovaných zranení bolo vykonané síce oboma nožmi, ale postupne tak, že by najskôr pôsobil prvý nôž a do totožných rán by bol následne zavedený nôž druhý... Tak či onak, iné logické vyústenie z uvedeného naformulovania skutkovej vety ohľadom spôsobu vzniku rán, právne logika nepripúšťa. Toto však vedie k jedinému, a to k tomu, že skutok opisuje nereálny dejový príbeh, z čoho ďalej vyplýva, že nereálny dejový príbeh **sa objektívne nemohol stať!** Predsa ak sa skutok nestal, tak nemôže ísť o trestný čin bez ohľadu na to, že ani z dôkazov vykonaných na HP doteraz nevyplynulo, že na telo poškodeného pôsobil čo i len jeden z opísaných nožov.

Podľa rozhodnutia zo Zbierky stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. **R 7/1988** „Ak v skutku **nie je obsiahnuté konanie** v zmysle trestného práva, t.j. konanie alebo opomenutie, nie sú namieste ďalšie úvahy o tom, či medzi trestne irelevantným konaním páchatel'a je **príčinná súvislosť** a či je preukázané zavinenie.“ Z obžalobou naformulovanej skutkovej vety však nevieme ani to, či ide o trestný čin v zmysle § 8 Tr. zák. Totiž teraz je súd povinný primárne vyhodnotiť **protiprávnosť** činu uvedeného v skutkovej vete. Až po prípadnom kladnom vyhodnotení protiprávnosti sa môže následne zaoberať či už čin majúci znaky protiprávnosti zároveň vykazuje aj všetky znaky príslušnej skutkovej podstaty trestného činu. Pokiaľ z popisu skutku nejde objektívne vyvodiť, či je skutok vôbec protiprávnym činom, lebo **pre absenciu konkrétneho konania** nevieme, v akej príčinnej súvislosti bol spôsobený následok, ktorý zavše môže byť zhodným následkom v dôsledku krajnej núdze či nutnej obrany, tak nejde o čin, o ktorom možno spoľahlivo ustáliť, že zodpovedá všeobecnej definícii trestného činu § 8 Tr. zák.! Skutok ako tu, ktorý obsahuje **iba**

následok, a ktorý teoreticky môže nastať aj spôsobom vylučujúcim trestnú zodpovednosť, ako napr. nutná obrana, nejde ani právne kvalifikovať pod túto najvšeobecnejšiu definíciu činu ako trestného!

Ved' ak má byť trestný proces založený na princípe objektívnej pravdy a kontradikcie, tak nemožno pripustiť nejaké dohady o aké konanie malo vôbec ísť. Primárnym podkladom pre rozhodnutie súdu o obžalobe je zistenie, **či sa vôbec skutok stal**, a teda logicky sa ani objektívne v dokazovaní k takémuto prípadnému záveru nedá dospieť, keďže skutok v obžalobe nie je. Procesne vzaté, súd nie je orgánom činným v trestnom konaní, ale má mať nestranné postavenie, preto je vždy viazaný skutkom tak ako je **vymedzený v obžalobe**. Súd už len skúma, či obžalovaný skutok je alebo nie je trestným činom, ale už nie je v jeho právomoci **naprávať pochybenia** orgánov činných v prípravnom konaní tak, že za tieto orgány bude po podaní obžaloby zabezpečovať dôkazy, resp. nemôže z vlastnej iniciatívy **skutok doplniť tak, aby išlo o trestný čin**, ako to napokon vyplýva z pravidiel kontradiktórneho trestného procesu v zmysle stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.6.2017, sp. zn. **Tpj 55/2016** uverejnené pod č. **44** v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. **5/2017**. Potom však, ak súd skôr neodmietol obžalobu podľa § 241 ods. 1, písm. f) Tr. por., tak je po otvorení hlavného pojednávania už namieste rozhodnúť jedine o oslobodení spod obžaloby, pretože kde niet skutku, nemôže jestvovať primárny základ, **že sa skutok stal**.

Opakujem, že súd tu už nie je od toho, aby formuloval či doplňoval tie najmarkantnejšie znaky skutkovej vety, ktoré ju majú determinovať ako skutok, ktorý by sa dal priradiť pod určitú skutkovú podstatu trestného činu. Jedine čo súd môže urobiť je **rozhodovať o skutku uvedenom v obžalobe** podľa § 278 ods. 1 Tr. por. Celý čas sme teda viedli hlavné pojednávania na základe obžaloby, ktorá nemala od samého začiatku v najpodstatnejšej časti v zmysle § 235 písm. c) Tr. por. **vyjadrený spôsob jeho spáchania**. Uvedenú požiadavku formulovalo trestné kolégium NS SR pod č. 57 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. **6/2016**, v druhej vete takto: „**Skutková veta musí zodpovedať právnej vete obsahovo, teda tak, aby bolo možné konštatovať naplnenie zákonných znakov trestného činu (subsumovať zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona).**“

2) Po druhé sa **porušovanie práv obhajoby** prejavuje resp. pretavuje do **nerovného** postavenia strán, v skratke na prokurátora sa stále nahliadalo akoby na orgán činný v trestnom konaní. Udalosť na hlavnom pojednávaní dňa 26.6.2020, keď súd akceptoval do súdneho spisu „*Opatrenie prokurátora Krajskej prokuratúry v Žiline*“ teraz na č.l. 2848 a vyhlásil svoje **opatrenie** podľa § 151 ods. 1 Tr. por., že môže byť na hlavnom pojednávaní prítomný **odborný konzultant obžaloby** MUDr. František Š████, PhD., je toho klasickým príkladom. Aj jeho následkom došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní a ide o zjavné porušenie kontradiktórnosti trestného konania pred súdom. Toto súd nezákonne replikoval aj na ďalších dvoch HP pri výsluchu dôležitých znalcov zo zdravotníckeho odboru.

Totíž podľa § 10 ods. 11 Tr. por. sa v konaní pred súdom prokurátor stáva „iba“ **stranou sporu**. Potom už nemá absolútne žiadne oprávnenia vydávať vlastné opatrenia a pod., ale má by byť na **rovnakej** (rovnej) **úrovni** obžalovanej a iných strán trestného konania pred súdom. Opatrenie prokurátora je nielen zjavným porušením rovnosti strán, ale aj prekročením či až zneužitím právomocí verejného činiteľa, nakoľko prokurátor nestráca vstupom do konania ako strana procesu svoje postavenie verejného činiteľa, akurát stráca postavenie riadiaceho orgánu činného v trestnom konaní. V konaní pred súdom totiž prokurátorovi zaniká toto takpovediac panstvo nad priebehom trestného konania a nemá oprávnenia vydávať opatrenia, rozhodovať, udeľovať pokyny atď. To už potom môžeme skĺznuť do úplne bizarného extrému, že keď si už prokurátor v konaní pred súdom priberá osoby do konania, tak ho necháme rozhodnúť o vine a prípadne aj o treste?

Navyše nemá právo ani zapožičiavať časti spisu tretím osobám, najmä ak je verejnosť vylúčená a súd zakazuje sprístupňovať informácie o prejednávanych okolnostiach, pričom podľa svojho opatrenia toto aj prokurátor svojvoľne urobil a sprístupnil inej ako oprávnenej osobe. Predsa za týchto procesných podmienok je absurdné, aby si svojvoľne robil s procesom čo uzná za vhodné a nezákonne umožnil sprístupňovanie spisu osobám, ktoré nemajú právo sa s ním oboznamovať. Práve spomínané opatrenie prokurátora o pribratí odborného konzultanta vydané počas konania pred súdom je faulom, ale neurobila ho obhajoba, ale obžaloba, ktorá nefaulovala iba obžalovanú, obhajobu, ale aj súd samotný.

Určite sa v tomto kontexte javí **prokurátorovo pribratie do konania**, vydané v štádiu súdneho konania, ako **paakt**, z ktorého nemohli vzniknúť priamo žiadne práva ani povinnosti tretím osobám a už vôbec nie súdu. Súd si teda veľmi extenzívne vyložil § 151 ods. 1 Tr. por.,

kedy prokurátorovi, zrejme v domnení, že je ešte ako orgán činný v trestnom konaní a nie stranou toto **umožnil**. Vedenie hlavného pojednávania aj **s odborným konzultantom obžaloby**, ktorý minimálne neverbálne aj ovplyvňoval výpoveď kolegov znalcov, je **podstatnou vadou konania** a rovnako v sebe nesie diskriminačný prvok strán procesu.

Naopak obhajoba nielenže nemohla mať konzultanta, a teda musí byť akejsi povahy interdisciplinárnej, kedy advokáti majú mať odborné znalosti z celej plejády vedeckých, tu medicínskych odvetví, pretože oni odborných pomocníkov pri ruke nemôžu mať, ako mal prokurátor. Aj obhajobe by bolo prispelo, aby napríklad mala takéhoto ľudovo nazvané „šepkára“, ktorý by jej po odpovedi znalca poradil, čo sa pýtať ďalej, alebo ako odpoveď vyhodnotiť. Takýto komfort si však, žiaľ za asistenciu súdu, vytvoril jedine prokurátor, ktorý vlastne tlmočil názory a pýtal sa nielen znalcov, ktorých sám v prípravnom konaní mohol vypočuť. Vtedy návrhy na doplnenie dokazovania odmietol, hoci ešte bol akoby pánom prípravného konania, pričom podľa rozhodnutia zo Zbierky rozhodnutí a stanovísk najvyššieho súdu a súdov SR č. **R 2/1989 II.**: „*V prípravnom konaní nemožno upustiť od výsluchu znalca resp. znalcov podľa teraz § 145 ods. 4 Tr. por., ak vzniknú pochybnosti o spoľahlivosti a úplnosti znaleckého posudku. V takých prípadoch sú orgány prípravného konania povinné znalcov vypočuť a postupom podľa teraz § 146 Tr. por. odstraňovať nejasnosti alebo neúplnosti posudku.*

Ako potom prokurátor zabezpečil objektívne znalecké dokazovanie, keď na výsluch dvoch znalcov zo súdneho lekárstva ustanovených v prípravnom konaní, potreboval ešte pribrať aj „svojho“ odborného konzultanta? Návrh obhajoby vypočuť ešte oboch v prípravnom konaní, kedy si teoreticky odborného konzultanta zobrať mohol zamietol, ale potom, keď už bola vec pred súdom **si ho neoprávnene pribral**. To evokuje iba to, že mal pochybnosti o spoľahlivosti ich posudkov, keď ešte musel konzultovať ich výsluchy pred súdom!

Ďalej ani vecne nebolo pripustenie odborného konzultanta namieste, pretože ak vezmeme hierarchiu a **validitu dôkazných prostriedkov** s odborným prvkom, tak úloha odborného konzultanta je úplne ničotná. Toto je evidentné najmä v tom, že ak je raz do konania pribratý znalec, tak načo má byť odborný konzultant zase znalec z rovnakého odboru a odvetvia ako je skôr pribratý a vyslúchaný znalec. Vyslúchaný znalec ako aj na hlavnom pojednávaní prítomný tzv. odborný konzultant boli z rovnakého odboru „Zdravotníctvo“,

odvetvie „*Súdne lekárstvo*“. Navyše sa fakticky menovaný „odborný konzultant“ akoby **stal stranou sporu**, pretože jednak sedel vedľa prokurátora, radil mu, ukazoval v posudku, rôznymi neverbálnymi prejavmi úkon ovplyvňoval. Viacmenej on fakticky kládol otázky znalcovi, ktoré prokurátor v podstate iba vyslúchanému znalcovi tlmočil. Prokurátor takto nepriamo povýšil niekoho, kto nesmie byť v konaní pred súdom ani len účastný nejakého úkonu, až na zdanlivú, ale faktickú stranu sporu, ktorá úkon výsluchu znalca svojou účasťou ovplyvňovala.

Ďalej podstatou zásady **kontradiktórnosti je rovnosť** proti sebe stojacich procesných strán a ich súperenie, kde sa môžu aktívne podieľať na vyhľadávaní, zabezpečovaní, predkladaní a vykonávaní dôkazov, pričom dôkazné bremeno dopadá na obžalobcu -prokurátora v zmysle zásady „kto tvrdí, nech aj dokáže“. Zásada **rovnosti zbraní**, že každá strana v procese musí mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a **žiadna z nich nesmie mať podstatnú výhodu** oproti protistrane, sa v procese dokazovania premietne v procesnej rovnosti strany obžaloby a strany obhajoby.

Procesná **výhoda obžaloby bola evidentná**, pričom nebola vyvážená recipročným právom obhajoby, hoci by bola na svoje náklady obstarala aj ona konzultanta, ak by vôbec toto právo mala. Nevdojak uvedená vada navodzuje podobnú situáciu, ktorú v kauze „**Bönisch contra Rakúsko**“ judikoval EŠLP, kedy považoval výhody znalca ustanoveného do konania štátom, ktorý mal na rozdiel od znalca obhajoby právo byť prítomný na úkonoch a klásť otázky za prvok, ktorým vznikla nerovnosť, a tak **premenila proces na nespravodlivý**. Záver z uvedeného rozhodnutia EŠLP pôsobí analogicky, a akurát rozdiel je v tom, že keď obhajoba vôbec podľa § 151 ods. 1 Tr. por. pri výsluchu znalcov nemohla mať svojho odborného konzultanta, to neznamená, že ho mohol mať prokurátor.

Pokiaľ súd dôvodil voči námietkam obhajoby k jeho pôsobeniu, že právo obhajoby v tomto smere môže byť sanované znaleckým posudkom, tak ani toto nebolo namieste. Predsa ak sa má zachovať parita strán, tak úroveň poskytnutých zbraní má byť rovnocenná, čiže o akú rovnosť by vôbec mohlo ísť. Veď obhajoba chcela **iba vyvážené**, ale už nie nadradené postavenie voči prokuratúre. Znalec obhajoby by hierarchicky pôsobil zase nadradene nad tzv. odborným konzultantom obžaloby, čo by mohla namietnuť strana obžaloby. Výsledkom celého pokrivenia bolo to, že **zásada bezprostrednosti** trestného konania bola ctená iba na strane obžaloby, ale na strane obhajoby nie. Napokon ak chcela obhajoba dosiahnuť

aspoň akúsi vyváženosť, žiadosťou o prítomnosť odborníka - detského chirurga pri výsluchu znalca Doc. Krajčoviča, tak súd túto **nerovnosť vyhrotil** do tej miery, že jeho účasť na strane **obhajoby zakázal** a obžalobe opäť umožnil. Navyše išlo o výsluch znalca ustanoveného OČTK už v prípravnom konaní, čiže aj v inom rozmere pôsobila táto udalosť pokrivené, pretože signalizovala to, že potreba pomoci prokurátorovi oslabuje jeho pôvodné presvedčenie obvinenú obžalovať. Nič mu nebránilo, ešte ako OČTK neodmietnuť výsluch znalca v prípravnom konaní, ako to obhajoba požadovala. V tom rozhodnutí o zamietnutí výsluchu teda nemal žiadnu pochybnosť, ktorá mu zrejme vyvstala až počas konania pred súdom?

3) Po tretie, viacero dôkazov bolo **vykonaných nezákonným spôsobom** v rozpore s § 119 ods. 2 Tr. por. Hoci súd nikdy nedal jasný argument, ani prečo námietky obhajoby zamietal, tak žiaľ až v záverečnej fáze musíme opakovať podstatu toho, prečo dôkazy nemali byť vykonané resp. prečo by sa z nich nemalo vychádzať. Nebudeme sa vracieť už k účasti a pôsobeniu tzv. odborného konzultanta obžaloby na dokazovaní, ktoré samo o sebe robia dokazovanie z troch (3) HP za jeho účasti nezákonnými, tá bola už dostatočne rozobratá, ale zameriame sa na iné.

Podľa § 155 ods. 1 Tr. por. ak nevykonáva prehliadku tela lekár, môže ju vykonať **len** osoba toho istého pohlavia. Ani jednej **prehliadky tela** obvinenej sa nezúčastnila žena, vždy iba muži. Dokonca odber biologického materiálu stermi z predkolení na čl. 1369 vyžadoval vyzlečenie nohavíc, takže jej vykonanie ženou bolo nielen vhodné ale zo zákona nutné.

Ďalej znalecký posudok Doc. Krajčoviča bol vykonaný takpovediac **z mimospisových zdrojov**, teda samo osebe nezákonných. Sám znalec totiž nemôže zadovážovať do spisu žiadny materiál a nemá právo robiť sám prehliadku tela osoby, na ktorej hľadá stopy po násilí. Na toto už dlhodobo poukazuje judikatúra podľa ktorej, napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu ČSR sp. zn. **1 Tz/9/1967** „*Znalec však **nie je oprávnený, aby si dôkazy zabezpečoval sám, prípadne, aby obchádzal ustanovenia Trestného poriadku o jednotlivých dôkazoch tak, že si vykoná vlastné zisťovanie, na ktorom následne založí svoje odborné závery. Znalec nesmie nahrádzať činnosť orgánov činných v trestnom konaní pri zabezpečovaní dôkazov. Takýto postup znalca je v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku.***“ Na to nadväzuje ďalšie rozhodnutie zo Zbierky rozhodnutí a stanovísk najvyššieho súdu a súdov SR č. **R 45/1967**,

podľa ktorého: „*znalcovi nemožno ani určiť úlohu zaobstarat' dôkazné prostriedky na účely trestného konania.*“

K tomuto smerovala námietka obhajoby, že sám z akejsi svojej iniciatívy Doc. Krajčovič akoby vlastnou prehliadkou tela obvinenej obstarával podklady pre svoje odborné zistenia. Doc. Krajčovič pri výsluchu na súde uviedol, že za týmto účelom ho vyslal vyšetrovateľ, ktorý mu zariadil v NOO v Trenčíne vstup. Sám uviedol, že tam sám vykonal akoby prehliadku tela, fotografickú dokumentáciu a z nej vychádzal. Podľa obhajoby tu chýbalo splnenie nasledovných obligatórnych predpokladov:

1. Upovedomenie obhajcu o termíne úkonu, aby sa prejavila aspoň takto možnosť kontradiktórnosti vykonania dôkazu prítomnosťou obhajcu;
2. Vedenie úkonu orgánom činným v trestnom konaní a nie znalcom;
3. Zápisnica o priebehu úkonu aj s fotografovaním a uloženie fotografií ako vecných dôkazov do vyšetrovacieho spisu a
4. Prvotné poučenie obvinenej o jej právach a prípadných povinnostiach pri úkone a následkoch aké môžu prípadne nasledovať.

Nič z toho sa objektívne nestalo, čo činí znalecký posudok Doc. Krajčoviča za nepoužiteľný v trestnom konaní, lebo bol dosiahnutý ľstivým, ale iste nezákonným spôsobom. Na toto možno aplikovať analogicky judik. rozhodn. zo Zbierky rozhodnutí a stanovísk súdov SR č. **R 49/1968**, podľa ktorého: „*Dôkazom je znalecký posudok **ak splňa všetky zákonné kritériá** – dôkazom **však nie je** napríklad to, čo povedal obvinený, respektíve poškodený znalcovi počas ich vzájomného rozhovoru – u týchto osôb môže byť dôkazom len to, čo povedali vo výsluchu realizovaného v zmysle Trestného poriadku.*“ Toto možno analogicky parafrázovať aj spôsobom, že pokiaľ obvinený **bez úkonu prehliadky tela** a bez predošlého poučenia a bez možnosti prítomnosti obhajcu **čokoľvek ukáže** znalcovi, nemôže tento nič z toho poňať ako východisko či objekt svojho skúmania, lebo to nebolo obstarané postupom podľa Tr. por.

Navyše zadanie úlohy znalcovi v otázkach, keď ich dostal v uznesení bolo smerované k výsledku aký favorizuje vyšetrovateľ. Otázka č. 6 je úplne evidentne navádzajúca tendenčná a úplne degraduje jej použiteľnosť. Dokonca sám znalec uviedol, že takto zadaná otázka **je navádzajúca**. Znalec mal odpovedať na jednu ťažiskovú otázku, a to jedine uvedťe: „***Aký bol mechanizmus vzniku zranení obvinenej***“. Koniec. Všetko ostatné, akoby dovysvetľujúce

predstavy OČTK v spojení s touto otázkou, ktoré v otázkach určitý mechanizmus predpokladali, nemali v uznesení o ustanovení znalca čo hľadať. Takto fakticky pôvodnú otázku o vzniku mechanizmu zranení celkom degradovali, keď očividne **navádzali smerom k favorizovaniu akéhosi samovražedného mechanizmu**. A nielen to, ešte tomu dal vyšetrovateľ nadstavbu zistiť, či nejde o **demonštratívny** mechanizmus. Tu treba uviesť ešte aj to, že nielen táto otázka, ktorá obsahuje v sebe aj vsugerovaný záver čo treba zistiť, ale aj k nej súhlasná odpoveď súdnym lekárom je úplne mimo rámec znaleckých kompetencií jeho odvetvia. Okolnosti pohnutia k samovražde resp. vytváranie psychických podmienok k nej nespadá do rozsahu odbornosti odvetvia súdneho lekárstva.

Rovnako **nebola v spise** ani zdravotná dokumentácia **s operačným protokolom**, z ktorého vzišla kontroverzia o charaktere rany na ľavom malíčku obžalovanej. Jedine z čoho poznal charakter tejto rany boli posudky a zápisnice z HP, kde vypovedali znalci MUDr. Lacina a Dr. med. Mailänder, a ktoré mu aktívne súd zasielal. Preto obhajoba v tomto smere nemôže nechať nepovšimnutú zmenu poradia výsluchov znalcov, hoci súd pôvodne avizoval, že bude vykonávať najskôr dôkazy navrhnuté obžalobou, a medzi nimi posudok Doc. Krajčoviča. Dôvod, prečo sám súd vsunul tieto znalecké výsluchy ešte pred výsluch Doc. Krajčoviča, súd nikdy neuviedol, hoci časovo predchádzal posudkom obstaraným obhajobou, a tak si to obhajoba musí vykladať zase ako účelovú a nerovnú pomoc obžalobnej téze pred tézou obhajobnou. Pritom súd nemá nijakým spôsobom, a to ani takto **nepriamo napomáhať strane obžaloby** obhájiť jej dôkazné východiská na udržanie svojej pozície, čo mimochodom toto postihuje aj tunajší Krajský súd v Žiline vo svojom rozhodnutí **č. 1To 137/2007**. V tomto krajský súd dôvodí, že akýkoľvek procesný postup, ktorý vedie k zvýhodneniu jednej strany, t.j. strany obžaloby, aby udržala dôkazné bremeno je v rozpore so zásadou § 2 ods. 14 Tr. por. a vedie k **porušeniu práva na spravodlivý proces pred nestranným súdom**.

V zásade okrem uznesenia o ustanovení znalca nebolo v spise nič zákonne obstarané, z čoho by vôbec mohol vykonať znalecký posudok. Dokonca aj použitý komplex otázok, pod vplyvom znenia otázok 5. a 6. robia aj toto **uznesenie nezákonným**, na čo obhajoba upozorňovala už v prípravnom konaní. Hoci sa na hlavnom pojednávaní znalec vyjadril, že nie je povinný suplovať prácu policajtov, tak v podstate a zrejme nevedomky tak aj robil, teda že si sám vygeneroval dôkazy, ktoré potom použil a odborne skúmal. Toto bývajú veľmi časté ale zásadné **chyby znalcov**, ktoré postihujú judik. rozh. zo Zbierky rozhodnutí a stanovísk

Najvyššieho súdu a súdov SR napr. **R 37/1984** alebo **R 45/1967** a osobitne podľa **V 14/1978**: *Znalcovi neprislúcha vykonávať hodnotenie dôkazov a riešiť právne otázky a z toho vyplýva, že znalec, okrem vlastných poznatkov pre podanie posudku zistených metódami špecifickými pre jeho odbor, môže svoj posudok založiť len na skutkovom stave, ktorý bol objasnený dôkazmi vykonanými orgánmi činnými v trestnom konaní, či súdom v zmysle Trestného poriadku.*

Vzhľadom k tomu navrhujeme celý posudok znalca súdneho lekárstva Doc. Krajčoviča č. **44/2019** ako nezákonný **vylúčiť** zo spisu a ako na dôkaz nijako neprihliadať, lebo v celosti bol vytvorený z dôkazov obstaraných nezákonne alebo v ostatnom z mimospisových východiskových materiálov.

4) Po štvrté, aj samotné **nevykonanie dôkazov**, ktoré mali byť vykonané na zistenie objektívnej pravdy ohľadom tejto veci, nemôže ísť na úkor toho, kto ich predkladá, teda obhajoby. Na jednej strane svoje návrhy obhajoba pracne odôvodňuje, hoci pán prokurátor iba napíše zoznam dôkazov, ktoré žiada vykonať, a potom súd ich bez ďalšieho vykoná. Tento zoznam stačí na to, aby ich súd vykonal, a pokiaľ obhajcovia napíšu aj dôvody, čo sa má dôkazom objasniť aká skutočnosť, tak bez zdôvodnenia súd odmietne.

Pritom v rozhodnutiach o trvaní väzby obžalovanej mladistvej súdy vždy na margo rýchlosti konania dôvodili, že táto nesmie ísť **na úkor dôslednosti objasnenia** skutkového stavu. Ak však vezmeme do úvahy, že 14. novembra 2020 uplynul rok od podania obžaloby na súd vo veci väzobne obžalovanej mladistvej, tak dôslednosť dokazovania zrazu ustupuje potrebe urýchliť konanie, a to aj napriek núdzovému stavu, a najmä návrhom na vykonanie dôkazov obhajobou.

Nerozumiem prečo súd akoby rezignuje na hľadanie spravodlivosti tým, že zo skutočne dôvodných návrhov obhajoby nebolo potrebné vypočutie svedka unikajúceho z miesta, doložitie svedkov, ktorí komunikujú na Facebooku tesne pred a po čine, k týmto novým skutočnostiam, znalecký ústavný posudok na zranenia obžalovanej, svedka na odstránenie rozporu ohľadom zranení obžalovanej na ľavej ruke a iné.

Obžalobou predložená komunikácia zo sociálnej siete **Facebook**, kde vtedajší priateľ obžalovanej Š[] sám o sebe uvádza, že to on mal byť obeťou tohto útoku. Evidentne sa v úzkom kruhu dôverných kamarátov tesne po skutku vyjadruje, že vražda **Tomáša je omylom**, že sa bojí, že tento útok mal smerovať voči nemu. Uvedené preto môže vysvetľovať

záhadné správanie svedka Š [REDAKOVANÉ], keď ho bol v práci cca okolo 16-17 hod. dňa 16.5.2019 vyzdvihnúť otec obžalovanej, že tento bol na smrť vydesený, a až potom ako zistil, že ide o otca Judy, náhle z neho desivé pnutie opadlo. Pravdepodobne tak pripisoval svoje vlastné problémy nevinnému Tomášovi, aby sám odpútal pozornosť od svojich zjavne mimoriadne závažných problémov, ktoré podľa jeho subjektívnych pocitov ohrozovali jeho život. Motív u obžalovanej absolútne chýba, ale u osôb z jej blízkeho okolia sa tesne po čine vedie debata, ktorá nasvedčuje tomu, že niekto vážne usiloval o život jej priateľa – frajera a spolužiak Tomáš bol bohužiaľ náhodnou obeťou.

Pritom toto podozrenie nie je ojedinelé, a ani sa nevyjavilo iba z tejto dodatočne do spisu dodanej elektronickej chatovej komunikácie. Predsa aj matka Tomáša na úvod svojej výpovede v prípravnom konaní na č.l. 178 hneď na prvú otázku uviedla, že jej najstaršia dcéra má podozrenie, že s vraždou jej syna má niečo spoločné Jakub Š [REDAKOVANÉ]. Vraj bol taký vysmiaty keď ho stretla, pričom dodala, že **dcére to bolo divné**, a tá ho za týmto účelom nešpecifikovaným spôsobom **konfrontovala**. Ďalej však už vyšetrovateľ nemal záujem rozкрыť obsah a výsledok tejto konfrontácie, pričom v kontexte s novšie zistenými okolnosťami z obsahu komunikácie na Facebooku dáva tomuto podozreniu dcéry poškodenej nový a dôvodnejší rozmer, aj s potrebou ho objasniť.

Snáď najpríkrejším porušením základného práva obvineného predkladať na svoju obhajobu dôkazy a tieto aj vykonať, je posledné **odmietnutie dôkazu výsluchom znalca** Prof. Dr. med. Daroka, LL.M. k jeho znaleckému posudku. Predsa na HP dňa 25.9.2020, kedy súd odôvodňoval rozhodnutie o žiadosti obhajoby o dorovnanie postavenia strán pred výsluchom aspoň odborným konzultantom, bol odkázaný práve týmto súdom, že právo obhajoby je v tomto smere zachované možnosťou požiadať o znalecký posudok. Na tom obhajoba pracovala. Pokiaľ potom ide o jeho odmietnutie z dôvodu jeho oneskorenosti, tak sa pýtam, ako sme mohli ešte v čase podľa § 240 ods. 3 Tr. por. vedieť čo povie znalec na HP dňa 25.9.2020? Rovnako tak, ako sme mali dosiahnuť rovnosť pred súdom, odporúčanú tým istým súdom a toho istého dňa, keď nám je potom vyhotovený znalecký posudok odmietnutý z dôvodu, že sa tak malo stať ešte pred prvým HP?

Rovnako žiadosť o vydanie mobilného telefónu poškodeného do znaleckého dokazovania odmietnutá s odôvodnením, že už bolo vykonané s negatívnym výsledkom. Veď dokazovanie je možné, akurát **nebol záujem** na jeho vykonaní zo strany OČTK ako povedal

znalec. Keď aj po tomto zistení súd nechce vykonať tento dôkaz, ktorý mimochodom požadovali v prípravnom konaní aj OČTK, hoci právo na to má podľa § 2 ods. 11 Tr. por., tak zase sa tým demonštruje nerovnosť strán v konaní.

Vzhľadom na vady skutkovej vety obžaloby, musí až obhajoba predostrieť **imaginárnu hypotézu skutkového deja**, teda čo všetko sa zrejme mohlo stať v priebehu niekoľkých pár minút a podať asi takúto projekciu.

Primárne treba zúžiť predpokladané časové rozhranie minimálne od 15:26,09 hod. do 15,38 hod., teda zrejme do približne **12 minút**, z ktorých bude postupne ubúdať. Toto východisko bolo obžalobe známe, že minimálne medzi 14,14 hod. a 15:20 hod. poškodený **nepochybne žil**. Akurát obžalobnej téze vôbec nevyhovovalo natlačiť voči obžalovanej toľko nevyhnutne predpokladaných a rôznorodých fyzických a aj psychických činností, zavše aj protichodných, práve do tak krátkeho časového úseku. Preto sme museli čakať až na záver dokazovania, ktorý z tzv. skutkovej vety obžaloby jednoznačne **vylučuje čas 14,14 hod.**, lebo je nesporné po výsluchu znalca Doc. Mokrého, že ešte 15:19 hod. až 15:20 hod. dňa 16.5.2019 **poškodený Tomáš určite žil**, a zrejme žil aj krátko potom, lebo spoločne s obžalovanou do cca 15:26 až 15:27 hod. aj užívali jej telefón.

Z uložených fotografií je zrejmé, že nálada u oboch bola v čase cca 15:20 hod. a neskôr priateľská, bezprostredná až veselá. Tomáš je ešte oblečený v tričku a usmieva sa, chystajú sa jesť jablko a piť čaj, ktorý pripravuje obžalovaná. Potom sa zrejme odchádza na balkón, upozorňujem osobitne na tzv. selfiefoto Tomáša držiaceho štvrtku jablka, tak tam sú balkónové dvere ešte **zatvorené**, ktoré sa v čase príchodu policajtov už nachádzajú **otvorené**. Na balkóne si ešte prehliadajú, porovnávajú resp. vyhľadávajú stránky na internete, ktorých obsah napovedá o spoločnom záujme objasniť si niečo z učiva v botanike a pod. Teda na jednej strane nešlo o nejaký závadový materiál či už násilného resp. sexuálneho obsahu a na druhej strane takéto správanie ničím ani len v náznakoch nevybočuje z rámca bežného správania sa školákov ako zavše poznáme z vlastnej skúsenosti. Ak teda prirátame k východiskovému času, že po otvorení poslednej z webstránok o 15:26,09 hod. sa ešte určitý čas obsah poslednej otvorenej stránky zrejme prehliadal, Tomášovo telo bolo v čase smrti už oblečené v rifľovej bunde, logicky predpokladáme, že sa ešte aj sám obliekol a obúval, lebo mal v čase smrti obuv nazutú, tak s ohľadom na čas týmito činnosťami spotrebovaný môžeme

dôvodne predpokladať, že cca o 15:28 až 15:29 hod. **ešte Tomáš žil!** Nepochopiteľne už v prípravnom konaní bolo zistiteľné kedy boli fotografie urobené, kedy poškodený Tomáš ešte žil, ale vyšetrovateľ sa nezaujímal o významné údaje zo znaleckého dokazovania, ako vidno z jeho „analýzy“ na č.l. 1043, ktoré sa vyjavili až na súde.

Pri sérii fotografií č. JPEG **191417 - 191428**, sa však neobmedzme iba na čas ich vzniku, ale aj obsahový výrez, kde sú **dvere balkóna ešte zatvorené**. Pri príchode policajných zložiek však už boli otvorené ako dokazuje fotodokumentácia. Toto však tiež korešponduje s výpoveďou obžalovanej, že chvíľu pred odchodom Tomáša z bytu, v čase asi 15:24 až 15:27 boli ešte s Tomášom na balkóne pozeráť na tam rastúce kvety. Uvedené potvrdzuje aj obsah prehliadania v mobilnom telefóne, ktorý zodpovedal tomuto jej tvrdeniu, teda že ich záujmom boli nejaké botanické špecifiká kvetenstva a pod. Napokon aj sluchový vnem svedkyne pani G. [REDAKOVANÉ] zodpovedá tomu, čo uviedla obžalovaná, že boli na balkóne, a že zostali otvorené, lebo inak by menovaná svedkyňa mohla iba ťažko niečo počuť.

Do koncového času 15:38 hod. v tzv. skutkovej vete **zostáva teda púhych desať (10) minút**, čo je kritické časové rozhranie, kedy mohlo dôjsť k udalostiam ústiacim k smrti poškodeného Tomáša T. [REDAKOVANÉ]. V tomto čase je potom potrebné vyčleniť minimálne **2 minúty na útok samotný**, a hoci zo skutkovej vety nevieme akým konaním malo byť spôsobených 49 rán, tak na samotný útok sa tento čas javí ako minimálne potrebný. Sám znalecký posudok z pitvy poškodeného na str. 29 uvádza, že útok prebiehal v niekoľkých **fázach, rádovo niekoľko minút**, je to na č.l. 459. Hoci rádovo niekoľko minút v bežnom význame tejto frázy zrejme znamená **viac ako dve minúty**, tak ak pripíšeme vzniku každej rany priemerne cca 2 sekundy, a pripočítame aj mnohé iba povrchové zásahy viditeľné na fotodokumentácii z pitvy, tak približne k tejto hodnote dospejeme.

Z desiatich minút, teda zostáva **osem (8) minút** na nevyhnutné činnosti, ktoré musia objektívne predchádzať tomu, čo sa udialo a obžaloba ich bez dôkazov pripisuje subjektívne obžalovanej. Teda v týchto **ôsmich minútach** by musela mladistvá 16-ročná dievčina v prvej fáze voči svojmu najlepšiemu kamarátovi v okamihu a úplne bezdôvodne emočne preladiť takpovediac o povestných stoosemdesiat stupňov, z nálady celkom pohodovej, akejsi pokľudnej kamarátskej idyly až do bližšie nepoznaného stavu nejakej abnormálnej nevraživosti, ktorý má byť ukončený brutálnou vraždou?

Pritom obžaloba uvádza sama, že pohnútká či motivácia je **u obžalovanej skrytá**. Na hlavnom pojednávaní nebol predložený obžalobou nijaký dôkaz, ktorým by túto motiváciu odkryl, ibaže už aj za podmienok aké panovali tesne pred plánovaným odchodom Tomáša z bytu. Vtedy sú už balkónové dvere otvorené a suseda poniže, svedkyňa Mgr. G. nachádzajúca sa na terase nič nepočuje, ani slovnú hádku ani nejaké zvuky nasvedčujúce nejakej šarvátke ani prípadne iné zvuky nasvedčujúce niečomu konfliktnému. Veď si spomeňme, že vždy pri väzbe sa odmietal argument o tom, že obžalovaná nie je spoločensky nebezpečná, ktorej sa ani **ochranné opatrenie nenavrhuje**, a zároveň sa nepreukáže obligatórna okolnosť, ktorú treba v dokazovaní objasniť, hneď po tom, či sa skutok stal podľa § 119 ods. 1, písm. b) Tr. por. To máme až také pochybnosti o úlohe súdnej psychiatrie a psychológie, že by takúto psychopatológiu **u obžalovanej neodkryli**, a to v prípade psychiatra až dvojnásobným zisťovaním? Pritom oba posudky vychádzali v prípravnom konaní z času, kedy boli psychické pochody obžalovanej skúmané vo vzťahu k časovému úseku cca 14,15 hod do 15,38 hod., a nie v tak úzkom časovom rozhraní ako sme v dokazovaní pred súdom zistili. Potom sú zjavne nepoužiteľné aj niektoré domnienky znalcov z týchto odvetví o nešpecifikovanom pociťovaní ohrozenia obžalovanej a pod. skúmajúcich predtým pôvodný časový rámec cca **1 a pol hodiny**, a teraz zúžený na cca menej ako 8 minút. Rovnako tak hodnotenie znalcov nepoznalo stav obojstrannej nálady aká panovala ešte okolo 15:20-15:27 hod., čo sa vyjavilo z oboznámenia fotografií na HP 6.11.2020. Takýto prevratný, ale nijako nepodložený rozbroj či náladový obrat by však musel nastať približne v priebehu snáď nedeľnej minúty, a nie je k nemu **ani jeden čo i len nepriamy dôkaz**.

Ďalej pokračujúc na časovej osi sa dostávame zrejme ku kritickému času útoku, a to v znaleckom posudku Doc. Mokrého podľa cesty ČVS-KRP-60-1-VYS-ZA-2019\iPhone_151118\Apple iPhone X\html_files v aplikácii „Zdravie“ dôjdeme k nasledovnému, kde sa treba zamerať na údaje na druhej strane, a najmä na údajové bloky č. 11133 a č. 11134. Z toho nebudem počítať ani kroky ani metre, ktoré tu z neznámych dôvodov vypočítavala obžaloba, pretože čo mali tieto čísla osvedčiť vo vzťahu k činu nie je jasné. Naopak upriamujem na čas 15:31,10 až do času 15:33,50, kedy mobil obžalovanej **nezaznamená žiadny pohyb**, teda ide o čas v trvaní **2 minúty a 40 sekúnd**, kedy ako vypovedala bola paralyzovaná, a teda ani mobil nebol v nijakom pohybe. Vtedy nastala

nejaká nešpecifikovaná porucha vedomia v dôsledku zranenia a z toho desivého úľaku, a aj preto celý útok na Tomáša nevidela resp. len minimálny javový útržok. Pritom **stav obnubilácie** tzv. nezapisovania do pamäti – nezapamätávania, otrocky preložené ako zahmlenie, v dôsledku **príšerného, desivého úľaku** po takomto útoku, je viacmenej pravidelný, a to aj pri menej tragických prežitkoch a pripustil ho aj znalec Doc. Krajčovič pri svojom výsluchu, že sa toto stáva. Uvedená domnienka aj v spojení **s časom** korešponduje aj v kontexte s obsahom emotívnej výpovede obžalovanej na HP ako aj s technickými výstupmi z jej telefónu a aj výpoveďou svedkyne p. G [REDACTED].

V zostávajúcich už len približne **4 minútach, teda od 15:33,50 hod.**, kedy zrazu nastal opäť pohyb mobilného telefónu, len v krátkosti a čisto hypoteticky naznačím, čo by mala všetko obžalovaná stihnúť do prvého volania, aby sa vtesnala do hypotéz obžalovacej tézy. Zrejme precitnúť do stavu, a teda ustáliť emočné fyziologické pochody, najmä odbúrať extrémnu dávku adrenalínovej nálože v tele, ľudovo povedané „predýchať...“. Nielen to, vyvinúť tak intenzívnu silu, ktorej následkom je kompletný priebod troch rebier a iných pevných štruktúr tela poškodeného, zaiste vyžaduje dlhodobý výdych po tak veľmi fyzickej, silovo náročnej činnosti. Z vlastnej skúsenosti všetci vieme, ako sú utlmené uvažovacie schopnosti človeka, po náročnom fyzickom zaťažení, keď sa mu odbúrava adrenalín či kyselina mliečna a pod. Napriek tomu, ihneď a zrazu by mala prejsť do vypočítavého, racionálneho, kombinačného či konšpiratívneho modusu, v ktorom sa najskôr rozhodne čo vlastne bude robiť, teda že vygeneruje legendu o akomsi falošnom elektroodpočítárovi. Túto si zrejme musí vybrať z rôznych variant, utvrdiť sa vo výbere tej najperfídnejšej, tým že vyberie osobu, s ktorou ešte ani v styku nebola. Po vyselektovaní tej najlepšej si ju zrejme aj reprodukovať, aby bola jej prezentácia vierohodná. Popritom sa ešte aj súčasne rozhodnúť vytvoriť u seba zranenie, a to takým spôsobom, aby zranenie vzhľadovo a vo všetkých medicínskych aspektoch bolo vyhodnotené ako obranné, najmä aby zmiatla aj súdnych znalcov. Čo malo byť v akom poradí nám obžaloba neprojektuje, a ani to, koľko toto môže spotrebovať zo zostatku času cca 4 minút do volania o pomoc presne nevieme. Zaiste by muselo ísť o skutočne ultrainteligentného patopsychopata, s bleskovým kombinačným myslením na úrovni geniálneho šachistu, matematika, či vedca, neviem...?

Nech mi je prepáčené, ale dnes sa mladá teenedžerka nerozhodne za 5 minút ani čo si oblečie večer do kina, a nieto **na takéto fatálne rozhodovania**, a ešte v stave po tom, ako

napr. vykonať na sebe sofistickovane a fingovane vysoko bolestivé zranenia. Pritom povedzme si úprimne, tejto teenedžerskej generácii sú praktické okolnosti bývania a všetko okolo neho natoľko vzdialené, že o elektrikároch či odpočtároch elektriny a pod. nemá ani poňatia, nie že by s nimi vôbec mali osobnú skúsenosť. Raz nanajvýš dva razy do roka sa takíto pracovníci môžu ocitnúť pred dverami a je mizivá šanca, že by sa obžalovaná v minulosti mohla dostať s nimi do nejakého kontaktu. Napriek tomu však si má vymyslieť akoby **legendu, kde má hlavnú úlohu hrať niekto**, ktorý sa nevyskytuje bežne, ba skôr veľmi ojedinele. Odhliadnuc od iného, narýchlo by sa dal vymyslieť kuriér tovaru, či jedla, pizze a pod., ktorí brázdia schodiská bytoviek deň čo deň od rána do večera, pričom stret s nimi je dnes už skôr pravidelnosťou ako výnimkou. Naproti tomu v časovej tiesni má vygenerovať osobu, s ktorou ani nemá bežnú skúsenosť, že vôbec niekto taký je, pôsobí úplne nezmyselne. Navyše jeho popisom, najmä odevu, ho ešte vyčlení spomedzi širokej skupiny mužov cca stredného veku. Teda namiesto toho, aby rozptýlila podozrenie na širokú cieľovú skupinu mužov, ju takto zúži, zaškatuľkuje? Veď toto by bolo pre takúto konšpiračnú verziu, na ktorej stojí obžalovacia téza zase zjavne kontraproduktívne.

V domnelej obžalovacej téze o zahladzovaní stôp a akomsi premyslenom a kľudnom konaní obžalovanej, vrátane fingovania napadnutia formou sebaoporezania je však skrytý akýsi **vnútorný antagonizmus**. Predsa za pripisovaných geniálnych predpokladov o unikátnom vymyslení legendy a ďalšom zahladzovaní stôp, proti sebe stoja ďalšie nelogické fakty. Totiž skôr by sa javilo, aby obžalovaná samovraždu simulovala až po úplnom zahladení stôp, a túto akoby nafingovala až ako posledný úkon svojej akoby inscenovanej činnosti, hoci množstvo krvavých stôp svedčí o chaotickom pobežovaní. Pritom Doc. Krajčovič sám hovorí o akomsi fázovitom procese sebaoporezania formou „*symathy cuts*“, teda si vyžaduje určitý čas, ktorý už bližšie špecifikovať nechcel, ale dodal, že takéto prípady sa vyskytujú **hlavne v cudzojazyčnej odbornej literatúre**. Teda v okamihu si obžalovaná premietne modelovú situáciu, ktorá je známa iba pár odborníkom, ale jej absolútne neznáma? K tomu vymyslí za pár minút také vedenie rezov, takou intenzitou, na rôznych miestach, aby navodila zranenie obranného zranenia. Inak vzaté, ak už teda mala byť obžalovaná tak úskočne zdatná, prečo by nenafigovala zranenie aj niekde na zadných častiach tela či krku, aby celkom zmatla znalca, keď už sa jej pripisujú tak prapodivne geniálne schopnosti?

K tomu treba upozorniť, že sugestívna a navádzajúca **otázka č. 6** na znalca Doc. Krajčoviča o racionálnych možnostiach konania obžalovanej sa týkala **časového horizontu až 1,5 hod., čiže vôbec nie iba v rozmedzí asi 4 - 5 minút**, takže okrem iného, nech sú jeho závery akékoľvek, javia sa rapídne v inom svetle za nových časových okolností. A nielen jeho závery, ale tiež závery znalcov z odvetvia psychiatrie a psychológie sú v tomto aspekte kriticky zúženého časového výseku, ktorý im nebol skôr známy, už **prakticky nepoužiteľné** voči časovej osi zisteného skutkového stavu. Jednoducho na príklade, to akoby sme zadali znalcovi z dopravy v prípravnom konaní, povedzme určité údaje o rýchlosti o brzdnnej dráhe vozidla, ale dodatočne na HP zistili, že dráha alebo rýchlosť boli iba 5% či 10% z pôvodných údajov, avšak aj tak ďalej pôvodné závery považovali za smerodajné? Tu sa z pôvodnej 1,5 hod. **sevrkol čas nanajvýš do 10 až 12 minút**, a aj preto sú závery znalcov vychádzajúce z tohto časového rozmedzia už aj **neobjektívne**.

Teoreticky je základom pre motív trestnej činnosti nespokojnosť, kedy ide o stav subjektívnej nespokojnosti, čo znamená, že to, čo je pre jedného človeka dôvodom jeho nespokojnosti, pre iného ním byť nemusí. Zavše je nespokojný so situáciou okolo seba a v sebe vzhľadom na seba, je nespokojný so svojím spoločenským postavením, svojím majetkom, svojím zovňajškom, so stavom spoločenských a **interpersonálnych vzťahov**, v ktorých je on bezprostredným alebo vzdialenejším účastníkom, je nespokojný s pocitom svojej krivdy, s vývinom a výsledkami svojho života, so svojou prácou, ktorá ho neuspokojuje pod. **Motív trestného činu vychádza zo subjektívnej nespokojnosti** s niečím, čo je a čo nechcem, aby bolo. Nedostatok je príčinou nespokojnosti, ktorá núti k potrebe tento nedostatok zmeniť, odstrániť ho, a tak dosiahnuť riešenie a uspokojenie. Motivačný proces takto **vrcholí sformulovaním rozhodnutia tento nedostatok určitým spôsobom odstrániť**, pričom motivujúca nespokojnosť a proces ňou vyvolaný, môžu viesť k rozhodnutiu spáchať trestný čin. Motív a následné rozhodnutie spáchať nie je výsledkom len páchatelovej emocionality, aj keď môže byť ňou ovplyvnený. Páchatel si uvedomuje svoju nespokojnosť prameniacu z určitého nedostatku, má potrebu tento stav zmeniť a nakoniec sa aj rozhodne tak urobiť cestou spáchania úmyselného trestného činu.

Nijaký z predpokladov, aby u obžalovanej vo vzťahu k poškodenému vznikol akýkoľvek vzťahový problém nejestvoval. Obžalovaná bola vo všetkých ohľadoch spokojná, osobne žila v majetkovom dostatku, ktorý umožňoval ísť na druhý deň spoločne s Tomášom

na výlet do Londýna. Nič, čo by malo evokovať nejakú **nespokojnosť** či **frustráciu** nebolo celkovo dokázané, najmä aby si ju mala obžalovaná práve na svojom kamarátovi takto brutálne ventilovať. Predsa aký podnet mal spustiť riešenie nejakej nespokojnosti, ktorá u obžalovanej ani len nejestvovala. Motív zostal aj po dokazovaní skrytý, tak ako pohnútká sama.

Vzhľadom na to už teraz je možné bez akýchkoľvek **pochybností opustiť domnelú obžalovaciu tézu o tom, že skutok mala spáchať obžalovaná, lebo niet preukázanej žiadnej pohnútky, čo by ju v tak mizivo krátkom čase náhle motivovalo spáchať obžalovaný zločin**. Rovnako aj skutkové okolnosti, ktoré vyšli najavo **pôvodnú obžalovaciu tézu posúvajú do roviny teórie, a preto ju možno spoľahlivo opustiť**.

Napriek tomu, a aj napriek skôr opísaným **mnohým nezákonnostiam** sa vyjadrím nasledovne aj k **vecnej stránke dokazovania** vo vzájomných súvislostiach.

Výsluch obžalovanej pred súdom bol tak autentickým znovuprežívaním udalosti ako sa stala. Očividne to emočne každého z prítomných výsluchu zasiahlo, a kto povie že nie, tak mu neuverím. Toto nebol žiadny herecký výstup! To by musela byť obžalovaná okrem totálnej konšpirátorky aj geniálna herečka. Na viacmenej nemiestnu otázku obžaloby, prečo toto počuje prvýkrát až na súde, treba obžalobe pripomenúť, že len v nahrávke z linky č. 112 sme **počuli 4 až 5 krát**, túto verziu. Počuli sme ju povedať spontánne, v totálnom emočnom vypätí, jednej aj druhej operátorke na č. linky 112, vzápätí ju potvrdili policajti, ktorí boli vyslúchnutí na HP, že takto isto to reprodukovala im, ako aj záchranárom v sanitke, ako to reprodukoval svedok záchranár. K jej výpovedi nič viac netreba dodať, vyzdvihnem ešte zistenie znalkyne z odvetvia psychológie, **že obžalovaná odmieta klamstvo a klamanie** nie je jej osobnostnou črtou. Ak k nej pán prokurátor uvádza, že je to zle naučená výpoveď, tak zase ide o jeho faul. V pokoji kancelárie porovnávať výpoveď mladistvej, a to otrocky krôčik po krôčiku s časmi a výstupmi z mobilu a kadejakými ďalšími malichernosťami, je celkom príjemné ako to znovaprežívať. Asi treba inak hodnotiť a nahliadať na výpoveď o takej traumatizujúcej udalosti ako to uviedla mladistvá obžalovaná pred súdom oproti výpovedi povedzme právnický zdatného a životom ošľahaného štátneho úradníka o takej udalosti ako preberá úplatky. Ide o dve úplne odlišné okolnosti, a aj hodnotiaci náhľad by mal postihnúť vek a skúsenosti vypovedajúceho, a nie mu vytýkať s odstupom času, ako sa mal správať na

mieste činu, čo mal robiť, čoho sa mal alebo nemal dotknúť, kam môže stúpať alebo dodatočne počítať koľko krokov môže urobiť, aký čas kedy a kde strávil a pod.?

Z jej výpovede sa ešte pristavím pri momente, kedy obžalovaná hovorí, že akonáhle sa Tomáš vrátil s telefónom, keď ho ona zavolala, tak že ten tretí človek akoby sa chvíľu zaváhal, len sa chvíľu dívali jeden na druhého, a že ten tretí mal taký divný výraz, a až po chvíli začal útočiť. V kontexte s dodatočne sa vyjavujúcou možnosťou, ako vyplýva z vážnych obáv svedka Š [REDAKOVANÉ] o svoj život v jeho komunikácii, možno aj z tohto momentu vyvodit', že útočník očakával **niekoho iného ako Tomáša**. Jeho moment neistoty a zaváhania by sa dal vysvetliť tým, že zrejme zaváhal aj pri opoznaní tváre zoči – voči, keďže obaja boli približne podobnej telesnej konfigurácie, čiže osoby vzrastom zameniteľné. Okrem toho chcem uviesť, že vôbec nevidím aký zmysel by mala mať táto epizódka vo výpovedi obžalovanej ak by mala byť výpoveď klamlivá. V takejto výpovedi by bolo totiž úplne jedno či toto zaznie alebo nie. Práve naopak, tento postreh, ktorý si zapamätala kedy nebola jej kognitívna a mnestická schopnosť ochromená bolestivým zranením, svedčí o opaku a jej pravdivosti. Totiž obžalovaná tak ako donedávna ani my tiež nevedela, že niekto usiluje o život jej priateľa Jakuba, a teda ak by sa toto reálne nebolo stalo, tak v jej výpovedi by to bolo celkom zbytočné. V spojení s obavami Jakuba Š [REDAKOVANÉ] a chvíľkovým zaváhaním útočníka ako zočil Tomáša, však predpoklad o omyle v obeti iba umocňujú!

Ďalej, svedkyňa **pani Mgr. G [REDAKOVANÉ]** uviedla, že cca okolo 15:30 h. počula z bytu okrem hlasu dievčenského aj **hlboký mužský hlas**, a preto sa na tento podnet či vnem išla pozrieť na okraj svojej terasy odkiaľ prichádzal tento hlas. Táto zároveň vylúčila, že by ten hlboký mužský hlas išiel z iného smeru, ale istotne iba zhora z bytu, kde došlo k násilnému skutku, a to spôsobom ako obžalovaná vypovedala. Nebohý Tomáš hlboký mužský hlas nemal, a dôkaz, že by tomu tak bolo je zrejme nezopakovateľný. Slová, ktoré svedkyňa pri svojom výsluchu parafrázovala asi tak, že: „*Keď Ťa chytím, tak Ťa zjem!*“, boli zrejme analógiou niečoho podobného, kde táto replika mohla reálne končiť slovom **...zabijem?**“. Zároveň toto jej prirovnanie zvukového vnemu, čo sa v byte hore mohlo stať k tomu, ako sa bráni dievča veľkonočnej šibačke, v podstate v hlavných obrysoch vystihuje obdobné vzájomné interakcie útočníka s obranou. Podružné prejavy ako výskanie, výkriky a pod., ktoré bývajú bežným sprievodným javom pri tejto šibačke by zodpovedali tomu súboju opísanému vo výpovedi obžalovanej. Bohužiaľ tu mal útočník na rozdiel od šibačky

pripravený nôž, ktorý použil s fatálnymi následkami. Obžaloba je založená popri iných domnienkach na tom, že obžalovaná mala kričať z plných síl o pomoc, ale to, že sa nenaplnili akési predstavy z obžalovacej tézy, že by mala kričať z plného hrdla o pomoc, bolo limitované rýchlosťou a agresivitou násilného konania útočníka pod vplyvom nešpecifikovanej straty vedomia obžalovanej tesne po zranení.

Napokon ak by aj kričala, tak **svedok B** uviedol, že nepočul krik, hoci z nahrávky telefonátu na záchrannú linku 112 je úplne jasné, že obžalovaná na popud operátorky na chodbe kričí z plných síl, ale ani toto žiaden z manželov **B** nepočul. Obžaloba sa domáha vernosti svojej domnienky, že by mali počuť nejaké zvuky práve z útoku, ktorý sa odohral v predsieni susedného bytu, hoci ako bolo povedané, takýto krik nepočuli ani potom, keď obžalovaná Judita kričala na chodbe, teda až pri ich dverách. Navyše **svedok pán B** okrem iného uviedol, že bol nahliadnuť do bytu a **prešiel po zakrvavenej podlahe** pred vchodmi do oboch bytov, **lebo sa tej krvi nedalo vyhnúť**. Vzhľadom na krátkosť času ako zašľapala chodbu pred bytmi obžalovaná naopak dôvodne predpokladám, že keď išiel otvoriť políciu a zbehol takto dolu schodmi k vchodu na prízemie, tak musel by aj on ďalej preniesť krvavé stopy po sebe, ale ani tieto **neboli nájdené**. Pritom obžaloba je zásadne založená na neprítomnosti tretej osoby v čase spáchania skutku vychádzajúc zo špekulatívnej domnienky, že by tretia osoba za sebou iste zanechala stopy na únikovej trase, teda aj na schodisku. Keď však ani **svedok**, ktorý jednoznačne vyhlásil, že postúpil po tej krvi na zemi, lebo vyhnúť sa tomu nedalo, a ani on nezanechal na schodisku žiadne krvné stopy, ktoré obžaloba predpokladá, tak je toto dôkazné východisko obžaloby **absolútne bez významu**. Navyše v čase úniku tretej osoby, teda tesne po útoku, nemohla byť taká kontaminácia zakrvácaním a krvou pošliapaným priestorom ešte vôbec prítomná.

Všetci **svedkovia** spoločne uviedli a popreli vytvorený mýtus, že konkrétne tento bytový komplex alebo vchod bol akousi nedobytnou pevnosťou, ako sa to navodzovalo od samého začiatku konania. Kdeko, vrátane neznámych tretích osôb, zjavne disponoval **kľúčmi od vchodu**, resp. sa vchodové dvere zavše **nechávali pootvorené**, alebo sa priamo pred dverami bytov objavila poštová doručovateľka, ktorá niekedy zazvonila bez toho, žeby jej niekto otváral cez elektronického vrátnika. Dokonca takto obdobne ako Tomášov vrah, tam chodili roznášači pizze, či doručovatelia objednaného tovaru, takže v tomto ohľade nemožno ani nejakú neobozretnosť obžalovanej vyčítať, že vôbec otvorila.

Podľa vypočutých svedkov v ostatných bytoch bývali aj neznáme osoby. Takáto **fluktuácia užívateľov** bytov bola priebežne zjavná, a ani preto nemožno vylúčiť, že tretia osoba mohla mať či už v nájme resp. aj krátkodobo na prespanie či na deň vypožičaný byt od iných neznámych osôb nájomcov a podnájomcov. Pritom nemožno ani vylúčiť, že sa v niektorých takýchto bytoch môže tajne praktikovať rôzna nelegálna činnosť, ktorej sa mohol páchatel' zúčastňovať. Mimochodom v minulosti bol vykradnutý spodný byt, medzi bytom, kde sa stal skutok a bytom svedkyne p. G. a policajti sa v rodine obžalovanej domáhali prípadných kamerových záznamov a zlodejov **nevypátrali**.

Ďalej pokiaľ ide o dôkazy zo znaleckých posudkov, tak pri prvom posudku z pitvy poškodeného prezentovanom MUDr. Ivanom, sa musím pristaviť pri formálnej stránke jeho nezákonnosti. Totiž výsluch znalca MUDr. Ivana nevyplýval z dohody dvoch znalcov, ktorý z nich ho bude prezentovať v zmysle § 145 ods. 3 Tr. por., ale súd ho sám vybral **iba podľa vlastnej úvahy** len tým, že MUDr. Ivana predvolal na HP dňa 26.6.2020 **bez akejkoľvek vzájomnej dohody znalcov**, ktorý z nich ho má podať. Ak súd preferoval práve MUDr. Ivana, iba z toho, že bol podpísaný na posudku ako prvý, jeho konanie nemá oporu v zákone. Zo žiadneho písomného vyjadrenia **oboch rovnocenných znalcov** nevyplýva, že podá posudok ten, ktorý ho podpísal ako prvý. V podstate hrozí ďalšia zásadná procesná vada, že vo veci vraždy nemá súd vôbec podaný zákonným spôsobom posudok z pitvy poškodeného. Nateraz teda nemôže **platiť ani záverečná klauzula posudku o tom, že k záverom dospeli dvaja znalci po zhode**, keďže jeden z nich sa od spoločného záveru po výsluchu **zásadne odkláňa** a stanovisko druhého znalca je neznáme a môže byť celkom odlišné.

Odhliadnuc nateraz od toho, komentár k jeho obsahu začnem akousi kratučkou odbočkou k známemu seriálu z kriminálneho prostredia, a to 15-tej časti seriálu 30 prípadov mjr. Zemana. V jednej sekvencii referuje kriminalistom súdny lekár závery z pitvy torza zavraždenej ženy doslovne takto: „...*na levé straně hrudníku pět bodných ran, způsobených nástrojem podobným dýce..., nebo větším nožem... Práce pro chlapa!*“ Zaiste si niekto môže povedať, účelová dramatizácia deja, hoci tento prípad vychádza práve zo skutočnej udalosti a aj vrahom bol muž.

V tomto kontexte sa vrátíme k tejto veci, kde máme len do hrude zasadených 13 hlbokých bodných rán, z toho ide o tri kompletne priebody rebier na strednej kľúčkovej čiari. Znalec súdny lekár, resp. súdom na výsluch vybraný znalec, však pripúšťa tézu, že ide o

„prácu“ pre mladú dievčinu, lebo prokurátor sa na konci výsluchu pýtal znalca, či by bežne silovo vybavená mladá žena mohla **prebodnúť** chrupavku rebra. Hoci v tzv. **skutku** nie je ani len zmienka **o bodaní**, takže v tomto kontexte otázka mimo rámec obžalobou vymedzeného trestného konania, znalec pohotovo odpovedá, že áno. Takto sa však znalec nijako **nevyjadril** k prípadu **opakovaného prebodávania**, ktoré tu nastalo, len čo do rebier aspoň trikrát. Uznajte, že je rozdiel prebodnúť niečo raz, dva alebo trikrát..., takže tej jeho pohotovej odpovedi áno, nie je možné dať ani dvojnásobnú a už vôbec nie trojnásobnú mocninu. Z nijakého iného znaleckého zistenia takýto záver nevyplýva a jediná odpoveď k jedinému hypotetickému ataku vyplýva iba z jeho skúsenosti.

Obhajoba upozorňuje, že na toto sa pýtal prokurátor na 21. strane zápisnice z HP dňa 26.6.2020, s návetím otázky: „**Z Vašej praxe, zvládol by...**“ atď., teda nič iné, iba prax či skúsenosť pána MUDr. Ivana mala byť zdrojom jeho odpovede. Teda ak pán prokurátor u MUDr. Lacinu považuje závery oponujúce Doc. Krajčovičovi, prameniace z jeho 54-ročnej **skúsenosti** za nedostatočné, hoci on videl niekoľko sto sebapoškodení a žiadne také ako mala obžalovaná, tak potom záver z praxe MUDr. Ivana, obmedzený iba k jednému javu priebodu možno posudzovať minimálne rovnakou optikou, ako sa toho pán prokurátor dožaduje. Ani ja sa nechcem dotknúť odbornosti MUDr. Ivana, ale celkom by ma zaujímalo, koľko vôbec posudkov urobil, kde skúmal čo i len jeden priebod chrupavčitej časti rebra, ktoré mala spôsobiť mladá žena. Už som tu raz v priebehu konania vyhlásil, že obžalovaná je tá posledná v pojednávacej miestnosti, ktorá by bola schopná prebodnúť rebro, tak to opakujem, s tým rozdielom, že je posledná, ktorá by bola schopná **viacnásobne prebodávať rebrá** na akejkolvek ich časti.

Okrem toho MUDr. Ivan odpovedal k tejto poslednej otázke prokurátora bez prihliadnutia k iným predpokladom, ktoré s touto vecou súvisia, a to najmä v spojení s početnosťou a poradím rán, teda kedy mohol nastať tento hypotetický jav, ktorým má byť možnosť priebodu rebra priemerne disponovanou teenedžerkou. V kontexte s tým, že znalci ustálili útok na hrudník ako poradím posledný, sa jeho odpoveď javí **ako úplne izolovaná!!!** Vôbec nezohľadňuje nevyhnutnú skoršiu silovú činnosť a s tým súvisiacu **vyčerpanosť** takto útočiacej osoby, keďže vôbec bez pochybností nemožno vylúčiť, že **priebody rebier** mohli byť ranami v poradí celkom ako posledné. Čiže zo všetkých tých 49-tich, ako posledné boli tie prenikajúce do dutiny hrude, a teda priebody rebier mohli byť napr. ranou 44., 46. a 48.,

neviem? Nateraz vylúchaný znalec do svojej odpovede nezahrnul spomínané determinujúce faktory, bez ktorých zostal jeho predpoklad osamotený a jeho praktický výstup možno hodnotiť nanajvýš iba vo vzťahu k jednej jedinej takejto rane, a nič viac. Vzhľadom k tomu možno **úplne pochybovať, že trojitý útok extrémne vysokou silou na rebrá**, vrátane chrupavkovej časti, konajúci sa až následne po predchádzajúcej, opakujúcej sa činnosti realizovanej **vždy vysokou silou a intenzitou**, len ťažko bez pochyb možno pripísať aj osobe ako je obžalovaná. Napokon vôbec nevieme, ani aká by bola odpoveď MUDr. Jančiovej, ak by sa mohla k tejto otázke vyjadriť aj ona, keďže znalec MUDr. Ivan hovoril k tejto otázke iba zo znaleckej praxe a nie z exaktného preskúmania, pričom jej záver k tejto partikulárnej otázke môže byť celkom opačný...?

Rovnako tak, či boli na tele Tomáša bodné kanály, ktoré by zodpovedali výpovedi ako videla obžalovaná, taktiež spadá do rámca mimoskutkovej otázky. Pritom treba rovno dodať, že ak MUDr. Ivan odpovedal, že takéto bodné kanály na tele poškodeného nenašli, je pravdepodobné, že prvé údery, ktoré ešte dokázala obžalovaná zmyslovo registrovať najskôr boli tie, ktoré mali dopadnúť **na ruky** Tomáša alebo išlo o tie **plytké rany či škrabance**, ktoré bodné kanály netvorili, lebo vtedy bol ešte Tomáš schopný úhybov a pod. O tom svedčia jeho zranenia na rukách a niektoré iné plytké rany, a aj záver znalcov, že sa sprvu **útoku bránil**. Bodné kanály vznikali až pôsobením veľkou intenzitou, kedy už poškodený ležal na chrbte a podlaha robila pevný podklad, keď sa útočník nad ním skláňal, teda keď sa už Tomáš nevládal brániť.

Napriek kladnej odpovedi znalca, že by mohla tak mladá žena prebodnúť chrupavkovú časť rebra, jeho odpoveď sa týkala nanajvýš jedného priebohu, ale aj v inom bola neúplná. Obhajoba v rámci svojich obmedzených odborných-konzultačných možností zistila, že je krajne nepravdepodobné prebodnúť aj chrupavkovitú časť rebra, najmä osobou cca v tom čase 165 cm vysokou a 55 kg vážiacou. Chrupavková časť rebra je totiž obalená v ďalších pevných štruktúrach, ktoré ako celok tvoria mimoriadne tvrdú prekážku ceste bodného nástroja. Samotná rebrová chrupavka je obalená tzv. perichondriom, silnou väzivovou pokrývkou po celom jej povrchu a tá v spojení so svalovinou, obalenou fasciami, tvorí veľmi pevnú štruktúru, ktorej prekonanie vyžaduje mimoriadne vysokú silu. Navyše tu máme okrem desiatich rán cez pevné hrudné štruktúry aj tri priebohy rebra, a z toho dva vedľa seba v tesnej blízkosti. O to viac sa táto prekážka v kombinácii pevnosť a pružnosť umocní, ak ide o to

následné prebodnutie vo vzdialenosti 1 cm, pri tzv. dvojitom prieboe jedného rebra. Toto vyžaduje na druhý v poradí, vedľajší priebod, oveľa vyššie silové nároky z dôvodu, že treba vyvinúť oveľa väčšiu silu na prekonanie efektu pružnosti spôsobeného skorším priebodom toho istého rebra. Teda, aby hrot neskĺzol do medzirebrového priestoru, a aby neskončil podobným spôsobom, ako to popisoval MUDr. Remšík z RLP, síce v pozícii svedka, ale profesiou chirurg – traumatológ. V odpovedi znalca, ktorý obmedzene pripúšťa túto možnosť na jeden priebod rebier aj u dospievajúcej teenedžerky ako je obžalovaná, tak je v nej vlastne implicitne obsiahnuté, že netreba mať celkom nijaké pochybnosti, aby taký brachiálny útok spáchal muž **s stredných rokoch**. Pritom by mohol mať výšku asi 180-185 cm s hmotnosťou asi 90-100 kg, teda aj biometricky prevažujúceho nad poškodeným Tomášom s výškou 177 cm a hmotnosťou 61,5 kg.

Ďalej z dodatočnej analýzy obhajoby k znaleckému výsluchu vyplynulo, že znalec MUDr. Ivan jednak neúplne odpovedal na položené otázky resp. určité podstatné odborné aspekty opomenul stranám prezentovať resp. ich bagatelizoval.

Povrchová rezná rana na ľavej prednej strane krku vznikla ostrým predmetom, mohlo sa jednať o nôž alebo aj iný, ostro nabrúsený predmet. Hlboká rezná rana na ľavej ruke medzi palcom a ukazovákom i bodná rana na zadnej ploche ľavého stehna sú dôsledkom bodného poranenia ostrým predmetom aj bodná rana na zadnej ploche stehna boli spôsobené nožom alebo predmetom, ktorý má hladkú čepeľ v tvare noža, ktorá je naostrená. Jednalo sa teda s veľkou pravdepodobnosťou o nôž s jedným ostrím, teda o nôž, ktorý má jednu ostrú nabrúsenú stranu, zatiaľ čo takzvaný chrbát noža je tupý. Hlboké rezné rany v oblasti ľavej a pravej ruky boli spôsobené vyslovene ostrým predmetom, pričom tu došlo aj prudkému stretu s ľavou rukou, pri ktorom na tomto mieste medzi palcom a ukazovákom vznikla hlboká rezná rana zasahujúca až na kosť. Ďalej došlo **k prerazeniu a prebodnutiu resp. narezaniu viacerých rebier**, čo ukazuje, že sa jednalo o stabilný a pevný nôž, pravdepodobne z kovu, a že tieto bodavé pohyby, minimálne v oblasti hrudníka, boli zo strany útočníka vykonávané s veľkou silou.

Všeobecne ako uviedol aj znalec MUDr. Ivan pri takýchto bodných poraneniach, predstavuje pružná pokožka počas bodavého pohybu pre vnikajúci predmet najväčší odpor. Potom však, ak dôjde k prekonaniu odporu kože, čepeľ noža pomerne ľahko do hlbokých štruktúr ľudského tela a odpor predstavujú potom už len kosti. Čiže ak dôjde v rýchlom slede

a s veľkou silou k vykonaniu veľkého počtu bodnutí smerovaných na hrudník, ktoré aj na viacerých miestach vedú k prebodnutiu rebier, útočník už **nedokáže svoje bodanie dávkovať**, ale musí ho vykonať svojou maximálnou silou. Preto útočník nevie ovplyvniť hĺbku vniknutia čepele, ale čepeľ bežného noža vnikne do tela maximálne, to znamená celou svojou dĺžkou až po rukoväť. Pri takomto bodnutí dochádza aj k určitému stlačeniu mäkkých tkanív, a preto môže byť bodný kanál o niečo dlhší ako čepeľ, ale v oblasti hrudníka je vzhľadom na skelet kostí daná určitá stabilita, takže mäkké tkanivá sa v tejto oblasti stlačia o približne maximálne 1-2 cm, to znamená, že hĺbka bodného kanálu môže byť približne o 1-2 cm väčšia ako samotná čepeľ. Navyše ľudská pokožka je pružná a poddá sa ako prvá, v ďalšom slede sa čepeľ pri bodnutí a opätovnom vytiahnutí vedie kolmo k povrchu pokožky, je bodná rana často o niečo väčšia ako je šírka čepele, ibaže nikdy nie je užšia. Skutočnosť, že ostatné bodné rany v oblasti hrudníka sú väčšie ako 2 cm, je spôsobená práve tým, že zjavne **ostrá čepeľ** medzi vniknutím a vytiahnutím ranu zväčšila, a to najmä aj v tej súvislosti, že predsa došlo k prebodnutiu resp. **narezaniu rebier, čo spôsobilo aj mierne vychýlenie z dráhy čepele**, čo sa prejavilo zväčšením dĺžky rany na koži v smere ostria čepele. Okrem toho došlo aj k zväčšeniu dĺžky rán v dôsledku pohybu poškodeného, čo je vidieť pri ranách č. 10 a 17, teda že sa poškodený v čase utrpenia týchto zranení hýbal, a že v dôsledku relatívneho stočenia noža medzi vniknutím a vytiahnutím vznikla takáto rana v koži v **tvare písmena „V“**. Ďalej je tiež potrebné zohľadniť, že na bunde poškodeného vznikol presne 2,0 cm dlhý prierez v oblasti vrecka, pričom džínsová látka predstavuje tuhý a málo pružný materiál a rana, ktorá korešponduje s týmto poškodením je rana č. 18.

Zároveň znalec MUDr. Ivan bagatelizoval celú plejádu údajov do akej hĺbky boli na tele vytvorené bodné kanály, pretože **tieto tvorili základ** pre odpoveď na kľúčovú otázku č. 7 ohľadom parametrov zraňujúceho nástroja. Obdobne tak referoval pokiaľ išlo o dĺžku rán, kde znalec ukazoval, ako nie je možné vychádzať z údajov o dĺžkach rán, ktoré podliehajú spontánnej modifikácii pôsobením elastických vlákien kože. Práve tu však nepovedal celú pravdu, nakoľko tieto vlákna pôsobia iba **v smeroch línii štiepiteľnosti kože**, z čoho plynie, že nie každá rana na koži podliehala ním ukazovanému efektu. Tieto rany ako sám povedal vedia byť týmto efektom o jednu tretinu stiahnuté, a preto nie sú ich parametre vhodné na overovanie a komparáciu s nožmi. Súčasne nepovedal aj to, že nie všetky rany, ale iba tie, ktoré pretínajú tieto elastické vlákna kože priečne môžu podliehať ťahu, ale tie rany, ktoré

boli preťaté rovnobežne s pôsobením ťahu vlákien elasticity, zanechávajú dĺžku rany autentickú.

Podľa fotodokumentácie na č.l. 498 obr. prílohy č. 38 bol trup Tomáša posiaty tak ako sú očíslované bodnoreznými ranami orientovanými **v rôznych smeroch**. Keďže línie štiepiteľnosti kože znalec zamlčal ako také, tak teda neodhalil ani akým smerom prebieha v určitej časti povrchu tela k sťahovaniu dĺžok rán a kde k tomuto efektu nedochádza. Napríklad pozície rany 20. k rane 11. alebo rany 2. k rane 9. sú rôzne orientované, a teda nepôsobí na ne rovnako ťah elastických vlákien, ktoré by ich dĺžku deformovali. Rovnako tak séria rán, 4. 3. 2. alebo 8. 5. 6., ktorých usporiadanie je vedľa seba tomuto efektu deformácií rán bráni, nakoľko ťah elastických vlákien je prerušený, a tak stredná rana zostáva bezo zmeny a dve krajné môžu byť deformované iba spoločne, z jednej strany. Takže vyjadrenie znalca ohľadom všetkých rán, že na ich dĺžku pôsobí ťah elastických vlákien kože vyznieva nekriticky paušalizovane. V tomto kontexte bola jeho zásadná **modifikácia svojich východísk, teda merania dĺžky rán nekorektná**, najmä voči obhajobe, ktorá opakujem nemala po ruke medicínsky zdatného konzultanta, ako ho mala obžaloba.

Ďalej nielen to, podľa usmernenia ako treba vykonať pitvu *Štandardný postup pri výkone pitvy* bod 6.8. predpisu UDZS č. 25/1/2005 pre účely súdneho konania je povinnosťou popísať a pomeriť **všetky dráhy mechanického násilia na jednotlivé vrstvy, doslova vrstva po vrstve**, mechanicky zasiahnutých štruktúr tela. Čiže aby sa vyhol znalec MUDr. Ivan uvedenej improvizácii a dodatočnému upravovaniu svojich výsledkov na koži, tak bol povinný spolu s kolegyňou vykonať merania aj na tkanivách resp. štruktúrach, vrstvách, ktoré svojimi fyziologickými **vlastnosťami zachovávajú merania dĺžok rán**. Prečo neboli pomerané priebody na **pohrudnici a pobrušnici**, čo je pevná blana, ktorá nepodlieha nijakým spontánnym modifikáciám priebodov sa znalec vyjadril vyhýbavo. Obe tieto štruktúry, či už pohrudnica a pobrušnica **sú samostatnou vrstvou**, ktorá oddeľuje vnútorný priestor dutín či už hrude alebo brucha. Všetky rany, ktoré končili v dutine hrudnej a dutine brušnej obe blany perforovali, a preto zmeranie ich priebodov bolo povinnosťou znalcov, čo neurobili. Takto nenávratne zmarili možnosť objektívne porovnať parametre nožov vo vzťahu k šírke rán, a aj týmto pochybením boli zmarené možnosti obhajoby objektívne sa brániť voči obžalovaniu z vraždy konkrétnymi bodno-reznými nástrojmi.

Ďalej nám znalec MUDr. Ivan odpovedal, že tých **19 rán, ktorých hĺbka bola v intervale od 10 cm cez 11 cm až do maximálnych 12 cm**, musel páchatel' vykonať tak, že viedol nástroj vždy rovnakou silou, a preto ich hĺbka bola cca rovnaká. Toto jeho hodnotenie je minimálne podivné, pretože ak bude niekto pôsobiť rovnakou silou na rôzne prekážky, ktorých hutnosť nie je rovnaká a kladie útočiacej sile nerovnaký odpor, teda na stenu hrudníka alebo na stenu brušnú, tak nikdy po sebe nedosiahne rany približne rovnakej hĺbky. Zaiste by bol rozptyl hĺbok úplne **rozličný a nie viacmenej konštantný** u 19 rán z 25 rán prenikajúcich do telových dutín v rovnakej hĺbke od 10 cez 11 až po 12 cm.

V princípe, pri opakovanom vyvíjaní najvyššej možnej, teda vlastnej najväčšej sily akú je individuálne schopný útočník zo seba vydať na tak silný útok, už nie je útočník tým subjektívnym určovateľom a ovplyvňovateľom hĺbky bodných kanálov. Totiž pri maximálnej silovej činnosti **stráca útočník kontrolu nad hĺbkou**, a túto „kontrolu“ resp. limity pre dosiahnutie hĺbky preberajú parametre útočného nástroja, ktorou **je jednak pevnosť, ale najmä dĺžka čepele**. To čo túto silu ovplyvňuje sú fyzikálne vlastnosti nástroja samého, a tým je dĺžka čepele ukončená rukoväťou. Osobitne sa toto umocňuje práve na tých ranách, kde došlo k viacpočetným priebodom rebier, kedy po ich kompletnom preťatí, po prelomení odporu pevnosti rebier, nástroj nevyhnutne vnikne až na svoj limit, takpovediac **na doraz!** Vzhľadom na také množstvo rovnako hlbokých rán aké mal Tomáš na hrudi, iné logické východisko z tohto ani nevyplýva, iba že čepeľ noža bola **cca 8 -11 cm dlhá a aj užšia**. Totiž kratšia a užšia čepeľ integruje silu úderu do užšieho priestoru, čím zvyšuje razanciu a tlak energie pri kontakte s prekážkou a zvyšuje možnosť jej kompletného prekonania.

Naopak oba nože, stopa č. 73 ako aj stopa č. B2 svojimi tvarmi priebod tých najpevnejších štruktúr robia komplikovanejším ak nie nemožnými, najmä mladým dievčaťom. Uzavieram a dovoľm si tu súhlasiť nie so znalcom, ale s predstaviteľom súdneho lekára: Práca pre chlapa, s mojim dovetkom... **Práca pre silného chlapa!**

Z optického rozloženia zranení a popisov bodných rán vyplýva, že bodné rany boli spôsobené **rovnakým nástrojom** a ich rozloženie mimo iného naznačuje, že tieto zranenia vznikli **v rýchlom slede**. Z uvedeného vyplýva, že zraňujúci predmet musel byť stabilný, ibaže nôž s dĺžkou čepele približne **8 až 11 cm** a šírkou čepele nanajvýš **2,0 cm**. Súčasne treba poukázať aj na to, že viaceré bodné rany vykazujú šírku 2,0 cm pri dĺžke bodného kanála 10 - 12 cm, ide o bodné rany č. 3, 7, 8 a 2 bodné rany s dĺžkou 1,5 cm resp. 1,7 cm boli

hlboké 6 - 7 cm, čiže bodné rany č. 15 a 16. V súvislosti s uvedeným, poranenia č. **1 až 9, 11 až 20, 1z, 3z, 4z a 5z** možno nôž stopu č. 73 úplne vylúčiť ako nástroj, s ktorým bolo útočené a v súvislosti s ranami č. **3, 5, 7, 8, 14, 15, 16, 18 a 4z** možno tiež úplne vylúčiť nôž stopu č. B2 ako útočný nástroj. K stope č. B2 treba vzniesť aj pochybnosti, či by tento nôž bol vôbec dostatočne stabilný, aby prerazil taký počet rebier bez toho, aby došlo k poškodeniu hrotu noža alebo deformácii čepele alebo niečomu podobnému. Aj samotné prekonanie obrany a taktiež realizácia daného množstva bodnutí vedených maximálnou silou si vyžadovalo vynaloženie veľkej sily, čiže útočník disponoval silnou muskulatúrou a veľmi pravdepodobne bol aj ťažší ako poškodený.

Tu treba pripomenúť, že súd nie je od toho, aby nekriticky, bez vlastnej logickej a rozumovej úvahy preberal iba závery znalcov, ktoré sa evidentne priečia postupom ako k nim znalci došli. Pritom je povinnosťou, aby súd mohol znalecký posudok zodpovedne zhodnotiť, že sa znalec nesmie obmedziť vo svojom posudku na podanie len odborného záveru, ale z jeho posudku musí mať súd možnosť poznať, **z ktorých zistení v posudku znalec vychádzal, akou cestou k týmto zisteniam dospel** a na základe akých úvah došiel k svojmu záveru.

Totíž znalec MUDr. Ivan svojou výpoveďou **zastrel pôvodné výstupy** a spochybnil či zneprehľadnil postupy, ktoré viedli k pôvodne zhodným spoločným znaleckým záverom, čo do dĺžok rán, hĺbok bodných kanálov a tým rozptýlil dovtedy spoločne urobené písomné znalecké závery. Teda ako sa dospelo k záveru uvedenom v odpovedi na č.l. 476 a 477 na otázku č. 7, keď znalec na HP demonštroval, že dĺžky rán nemožno brať ako objektívne, lebo ich elastické vlákna kože deformujú a pôsobí k tomu aj posmrtná stuhlosť tela. Rovnako tak sám negoval hĺbky bodných kanálov, ktorých výsledok spochybnil tým, že meranie podlieha pohybom či úhybom voľne uložených vnútorných orgánov, a teda vlastne nie je presné. Potom aké parametre determinovali ich odpoveď na túto kľúčovú otázku ich posudku, keď jeden parameter rovnice o šírke nepoznáme resp. sa zmenil na neznámy, nepoznáme ani druhý parameter o hĺbke, ktorý je variabilný, ale výsledok už spoznáme? Z akých východísk sa teda dopracovali k záveru, že nôž vo vzdialenosti od hrotu **12 cm mal mať šírku od 2,5 cm do 3,0 cm**. Pritom znalec uviedol pri výsluchu, že síce nože **fyzicky nemali v ruke**, ale na strane 46. posudku sa vyjadrujú znalci k ich metrickým údajom, kde stanovili rozpätie šírky najmenej 2,5 cm do 3,0 cm vo vzdialenosti 11 cm a 12 cm od hrotu, hoci opakujem, že znalec MUDr.

Ivan metrické východiská k ich stanoveniu sám vo výsluchu poprel. Napriek tomu, ako je možné stotožniť do uvedeného rozpätia nôž, o ktorom spoločne tvrdia na strane 47., že mal vo vzdialenosti 12 cm od hrotu **približne 3,3 cm**, tak tomu skutočne nerozumím. Čiže keby som mal kruhový otvor, povedzme vstup do valca motora o priemere 3 cm, tak sa do neho dostanem s piestom o priemere 3,3 cm?

V podstate aj z ostatného dokazovania vyplýva, že jediný kto **reálne zmeral** nože fyzicky bol obhajca a z našich meraní vzišlo, že:

- nôž stopa č. 73 má vo vzdialenosti presne 12 cm od hrotu šírku čepele presne **3,5 cm**;
- nôž stopa č. 73 má vo vzdialenosti presne 11 cm od hrotu šírku čepele presne **3,4 cm**,
- a

- nôž stopa č. B2 má vo vzdialenosti presne 12 cm od hrotu šírku čepele presne **2,5 cm**;
- nôž stopa č. B2 má vo vzdialenosti presne 11 cm od hrotu šírku čepele presne **2,4 cm**;

Zrejme preto sa prokurátor obmedzil v metrickom popise dvoch konkrétnych nožov v skutkovej vete iba na celkovú dĺžku noža a na dĺžku čepele, lebo šírka čepelí medzi 110 mm až 120 mm **nezodpovedá ním nastavenému intervalu** najmenej 25 mm až 30 mm. Pre mňa je nepochopiteľné, že od posledného HP už ani pre obžalobu rozmery nožov nie sú rozhodné? Chronologicky zopakujem, v obvinení bol uvedený iba nôž stopa č. 73, v obžalobe to už boli pravdepodobne dva stopa č. 73 ako aj stopa č. B2. V rozsudku má byť teda aký nôž, zrejme žiadny? Pritom stačí iba tak málo, uveriť obžalovanej tak ako to uviedla vo výpovedi, že ide o nôž, ktorý si doniesol ten neznámy útočník.

Inak v rámci dokazovania sa kontradiktórnym spôsobom nik parametrami nožov ani len nezaoberal, čiže aký máme pred súdom vykonaný dôkaz, že nože spadajú do rozmerov uvedených v tzv. skutkovej vete? Podľa už citovaných štandardov pitvy na súdno-lekárskych pracoviskách je primárnou povinnosťou **prehliadka všetkých spôsobilých nástrojov, najmä ich rozmery**. Dôvod prečo znalci rezignovali na tento ťažiskový bod svojej činnosti a uspokojili sa iba s fotografiami zostáva neznámy, ale tak či onak, ide o ďalšiu nedôslednosť končiacu v nezákonnosti posudku. Opakujem z čoho vôbec vieme, že pre šírku nástroja je rozhodná práve táto vzdialenosť 11 až 12 cm od hrotu, pretože presnosť určovateľov rozhodnú pre stanovenie šírky sám znalec poprel neobjektívnymi výsledkami merania rán na tele poškodeného. Odhliadnuc od jeho modifikácií, tak len demonštratívne uvediem extrémne úzke rany 15. a 16. na koži Tomáša sú tak malých dĺžok, a to 1,5 cm a 1,7 cm, že ani jeden

z nožov pri svojich metrických parametroch objektívne nemôže spraviť hlboký kanál 6 až 7 cm.

Pokiaľ ide o šatstvo, tak na **stope č. 80, riff'ová bunda** je na str. 37 v posudku z pitvy č. 16/2019 popísaná perforácia tkaniny na prednom dolnom pravom diele a zmeraná o dĺžke **2,0 cm** a na fotografickej prílohe č. 15, č.l. 490. Nepochybne jej zodpovedá svojou šikmou orientáciou jedine rana na tele poškodeného očíslovaná ako **č. 18** na fotografickej prílohe č. 38, č.l. 498. Táto rana č. 18 podľa údajov na str. 17 č.l. 447 bola dĺžky 2,3 cm, ktorej zodpovedal bodný kanál hlboký 10-11 cm. Znalec sám uviedol pri výsluchu, že rany na tele sú zvyčajne o máličko väčšie ako na šatstve, ale tkanina nepodlieha moduláciám ako je ťah elastických vlákien kože. Oba nože, pokiaľ by perforovali riff'ovinu s priebodom o dĺžke 2,0 cm, tak vniknú maximálne do hĺbky **2,9 cm!**

Nie je mysliteľné, aby ktorýkoľvek z nožov na tkanine nechal otvor o dĺžke 2 cm, ale zároveň vnikol až do hĺbky 11 cm, keďže ich hĺbkový limit končí na vzdialenosti 2,9 cm od hrotu. Je bežnou praxou, že si mohli znalci vyžiadať fyzicky nože, a aspoň partikulárne pri tejto rane č. 18 skusmo vložiť do otvoru 2 cm oba hroty nožov a odmerať ich limity presahu cez tkaninu. Teda aj s ohľadom na tento príklad, z tejto rany, pretože ostatné pre nedostatok údajov a značnú deformáciu odevu sú náročne stotožniteľné, objektívne dokazuje, že ani jeden z nožov **nemohol spôsobiť túto ranu**. Z toho možno aj usúdiť, že na poškodeného Tomáša bolo útočené úplne iným nožom, ako sú uvedené obžalobou, čo opäť vyvracia obžalovacu tézu, že páchatel' tretia osoba by po sebe zanechal stopy. Tieto stopy však zanechal aj tu, a to vo forme iných rozmerov noža, ktoré zanechal priamo na šatstve a aj na tele nebohého Tomáša. Teda v skutkovej vete nám okrem už **chýbajúceho konania**, nesedí ani počiatočný **čas** tzv. skutku, oba označené **nože** nie pravdepodobne, ale **istotne nie sú zbraňami**, ktoré by vyhovovali nastaveniu zo skutkovej vety, t.j.: *„...nožom, ktorého dĺžka čepele bola najmenej 110 mm až 120 mm a jej šírka vo vzdialenosti 110 mm až 120 mm od hrotu bola najmenej 25 mm až 30 mm...*

Ďalej chcem upozorniť na tzv. čiarovitý škrabanec dĺžky 7,5 cm na str. 5 prílohy posudku (foto č. 36, 37, 39), ktorého **hrot zakrivenia** smeruje ku kľúčnej kosti. O tomto sa vyjadril znalec MUDr. Ivan, že ide o zranenie spôsobené v rámci útoku tretej osoby, teda že si ho nespôsobil poškodený Tomáš sám. Vo vzťahu k jeho tvaru, teraz v súvislostiach s výsluchom znalca Doc. Krajčoviča, ktorý tvrdil, k rane obžalovanej na ľavom predlaktí, že

toto zakrivenie či lom rany ju robí signifikantnou ako samovražednú resp. imitáciu samovražednej treba uviesť, že tu o zjavne vzhľadovo veľmi podobných ranách, sa konštatujú úplne protichodné názory. Pritom obžalovaná tvrdí, že si nielen ranu na predlaktí, ale žiadnu ranu sama neurobila, tak jeden znalec súdny lekár dáva vzhľadovo rovnakej rane charakter obranný a druhý znalec pripisuje obdobnej rane výsostne samopoškodzujúci charakter.

Pokiaľ ide o zranenie rúk obžalovanej, jej zranenie nie je vôbec súčasťou tzv. skutkovej vety obžaloby, tak je podivné akú **starostlivosť a vážnosť** tomuto zisťovaniu prikladala obžaloba. Na obhájenie obžalovacej, vtedy obviňovacej tézy zjavne predosiela želaný výsledok, ktorý bol vyjadrený už v sugestívne formulovaných otázkach, najmä v otázke č. 5. a č. 6. Napriek tomu zranenia rúk obžalovanej dvaja znalci, ktorých posudky obstarala obhajoba si bez akéhokoľvek **zaváhania obhájili svoje závery**, a to aj voči prokurátorovým otázkam, kladenými za poradenstva „jeho“ odborného konzultanta. K nim niet viac čo dodať, iba **ich závery akceptovať!**

Naproti tomu znalec Doc. Krajčovič, akonáhle začal podávať závery svojho posudku tieto nahradil úplne inými závermi, že ani z vecného hľadiska z neho nemožno vychádzať. Zmätočnosť jeho výpovede bola natoľko evidentná, že niekedy nebolo možné podchytiť, či v odpovediach na otázky obhajuje písomne podaný posudok, alebo tvorí ústne celkom nový posudok? O tomto svedčí niekoľko príkladov, napr. pri odpovedi na otázku, či vie, ktorá ruka je dominantná odpovedal, že to vie zo spisu, resp. od vyšetrovateľa, hoci takáto informácia sa **v spise nenachádza**. Vzhľadom na viacmenej bezobsažnú prvotnú výpoveď obvinenej v prípravnom konaní to v čase vyhotovenia nemohol vedieť ani od vyšetrovateľa. Evidentne sa to mohol dozvedieť iba potom, ako mu súd zaslal zápisnice z výsluchu znalcov na HP dňa 28.8.2020, čo vysvetľuje aj záhadný presun jeho výpovede až za výsluch znalcov, ktorých navrhla obhajoba. Pritom on sám tento údaj vo svojom posudku vôbec nespomínal, a zrejme aj preto vzápätí náhle bagatelizoval úlohu **dominantnosti ruky**, ktorú podľa jeho slov mnohí preceňujú. Pritom objektívne z bežnej ľudskej skúsenosti je až notoricky známe, že ľudia si pri pádoch obvykle zraňujú dominantné ruky, ktoré inštinktívne používajú na zabránenie pádu, či odrazenie útoku a pod. Znalec však uvádza, že pri samovražde pištoľou sa strieľa samovrah nedominantnou rukou, čo je na prvý pohľad laika úplne nevhodný príklad voči tejto veci.

Naproti svojej pôvodnej skepse však nepriamo význam dominantnosti ruky akoby uznal, keď zase inde odpovedal, že jedno z možných mechanizmov zranenia na pravej ruke mohlo nastať tak, že obžalovaná držala jeden z nožov tým spôsobom, že ostrie čepele smerovalo k prstom, a keď narazil na tvrdé tkanivo tela poškodeného tak skĺznutím po držadle sa mohla takto zraniť. Pýtam sa či štyrikrát, a na oboch rukách? Odhliadnuc od toho, že žiadne konanie bodaním v skutku ani nie je kladené za vinu, tak poškodený Tomáš zranenia takého rázu, ktoré by zodpovedalo držaniu noža spôsobom ako variantne prezentoval Doc. Krajčovič, ani **na tele nemal**.

Ďalej okrem toho, znalec Doc. Krajčovič obžalovanej primárne pripisoval akt sebapoškodenia ako spôsob zahladzovania stôp, hoci ho hneď relativizoval, že k tomu dochádza nie často, ale už sa s tým stretol najmä v odbornej literatúre. V podstate iba tieto jeho **nie časté skúsenosti** mali byť podkladom pre to, že obžalovaná si urobila zranenia, hoci pre obžalovanú sú to neznáme samopoškodzovacie či stopy zahladzujúce techniky, pričom sám ich považuje za ojedinelé, **nie časté**. Inak najskôr imitovať akoby poranenie z útoku vlastným sebapoškodením, a potom zašlapať a ušpiniť celý byt a potriesniť krvou, činí znalcom vyslovený záver, že už tento spôsob „*sympathy cuts*“ je samotným zahladzovaním stôp, nanajvýš podivný.

Súčasne sa nevie ani vyjadriť na doplnenie otázky č. 6 na č.l. 647, ako dlho z **pôvodného časového horizontu cca 1,5 hod.** vôbec taký akt, a to od vymyslenia, rozhodnutia, cez odhodlanie, vyskúšanie až po realizáciu, trvá a odkázal na psychológov, s ktorými zjavne tento ním písomne preferovaný spôsob vzniku zranenia nekonzultoval. Ako bolo uvedené v **nových časových podmienkach cca 10-12 min.** vyznieva jeho akékoľvek tvrdenie **už za nepoužiteľné**.

Na obranu svojich ďalších záverov argumentoval, že u obžalovanej nemôže ísť o obranné zranenia ako sa vyjadrili znalci MUDr. Lacina a Dr. med. Mailänderová, lebo obžalovaná nemala na tele bodné rany ako mal poškodený Tomáš, a ktorý ich mal rádovo viac a boli aj hlboké. K tomu dodal, že by mala mať aj bodný typ zranení na rukách, ako mal Tomáš v tele, čím zrejme dedukoval, že preto na ňu nik tretí neútočil. Pritom však Tomáš mal na rukách rovnaké obranné zranenia ako obžalovaná, čo vidno v prílohe k znaleckému posudku na č.l. 503, a keď napokon došlo k polemike, že lekár - operatér aj znalec - MUDr. Lacina hodnotili jej ranu na ľavom malíčku **ako bodnú**, ale nie reznú, tak dehonestoval

kvalifikáciu chirurgov, ktorí vraj nie sú schopní odhadnúť typ otvorenej rany pre nedostatok forenzných skúseností. Mám zato, že popísať otvorenú ranu na malíčku ľavej ruky, či je bodná alebo rezná, aj s prihliadnutím, že Doc. Krajčovič má forenzné skúsenosti, ale po 12 dňoch, potom ako videl ranu jedine zašitú, a to aj po pomocnom narezaní do tvaru „Z“, a už aj hojacu sa, je minimálne prehnané, a už vôbec ju spätne hodnotiť odlišne, za neadekvátne podmienkam aké mal k dispozícii. Navyše opäť zdôrazňujem, tieto hodnotiace podmienky si **vytvoril sám, mimo rámec trestného konania**, ale tak či onak, jednoznačne nevedel ustáliť jediný mechanizmus vzniku zranenia, lebo dvoma verziami si sám sebe odporoval a k obrannej sa bezdôvodne negativisticky vymedzoval.

Z porovnania dvoch protichodných znaleckých situácií dospievame k rozporu, pretože Doc. Krajčovič popri jednej diametrálne odlišnej verzii uviedol, že na 99% si zranenie urobila sama, ale dvaja znalci bez zaváhania, že zranenia jej urobila tretia osoba na 100% a nie sama. Z toho vychádza jednoduché **skóre 201% k 99%** v prospech záveru, že aj obžalovanej spôsobila **zranenia tretia osoba**. Navyše ak pripočítame, že obžalovaná s určitosťou vypovedala o tom, že zranenie jej spôsobil tretí útočník, tak potom skóre vyznieva vysoko proti názoru znalca Doc. Krajčoviča.

Ďalej na vznik poranení obžalovanej v zmysle varianty ako uviedol znalec Doc. Krajčovič na HP akousi náhodilosťou v rámci útoku obžalovanej, by sa musela pravá ruka zošmyknúť z rukoväte noža a následne **vnútornou stranou prstov sklznúť po ostrí čepele**. Takýto úchop noža však vylučuje už vzhľad obrannej rany na Tomášovej ľavej ruke, najmä tej medzi ukazovákom palcom siahajúcej až po kosť.

Na pravej ruke boli prerezané ohýbače prstov od II. - V. a počas operácie sa podarilo ľahko nájsť jednotlivé konce šliach bez toho, aby sa rana musela zásadne predlžovať z dôvodu hľadania šliach. Totiž ak dôjde k prerezaniu šliach ohýbačov **v aktívnom**, napnutom stave, teda kedy sú prsty práve ohnuté a napnuté, ich konce sa stiahnu smerom k dlani a chirurg ich musí najskôr prácne hľadať a ranu treba spravidla chirurgicky predĺžiť smerom k ruke. V tomto prípade toto nebolo potrebné pri žiadnom z štyroch poranených prstov, z čoho vyplýva, že prsty boli v čase spôsobenia rezného poranenia vystreté, rovnako aj zápästia. Toto zodpovedá typickému obrannému postaveniu, keď sa práve na odrazenie útočníka s nožom ruka otvorí a vo vystretom stave zdvihne pred trup resp. sa odráža útok nožom. Súčasne treba uviesť, že obžalovaná mohla viackrát siahnuť v smere noža resp. mohla sa proti nemu brániť,

pretože takýto dej prebieha **vyslovene dynamicky**, to znamená, že obaja protivníci sú v pohybe a teda kedykoľvek môže dôjsť aj k povrchovému porezaniu kože. Ruka však nebola zovretá a **prsty neboli v pozícii úchopu, ale v otvorenej a obrannej pozícii**. V okamihu vzniku poranenia pravej ruky nedržala v pravej ruke žiadny predmet, najmä nedržala žiaden nôž ani bodný nástroj.

Aj zranenia na ľavom malíčku a na ľavom predlaktí obžalovanej treba považovať za obranné poranenia v takom zmysle, že došlo k zdvihnutiu ľavej ruky resp. jej držaniu pred trupom, pričom dlaň smerovala k útočníkovi. Ako hovorí aj znalec MUDr. Lacina, samotná lokalizácia a priebeh tohto poranenia sú pre sebapoškodenie úplne netypické. Navyše z prerezania ohýbačov vyplýva, že sa prsty pravej ruky od okamihu prerezania nemôžu ohýbať a poškodená pravou rukou už nemôže nič uchopiť ani držať. Takže je nemožné, aby držala nôž a potom si následne spôsobila poranenia na ľavom predlaktí resp. hlbokú ranu na ľavom malíčku.

Hoci nám Doc. Krajčovič ukazoval, že „*flexor ukazováka v opozícii k palcu zapínal*“, tak v jeho posudku na strane 5. č.l. 654 je uvedené presne, že flexor II. prsta **zl'ahka zapína flexiu**, čiže umožňuje iba malý ohyb, lebo je limitovaný algiou – bolesťou. Predtým je však ešte aj konštatované vo vzťahu k II. až V. prstu, že **aktívna hybnosť je nulová!** Z operačného protokolu je zrejmé, že pri II. prste chirurg musel zošívať jednak povrchový aj hlboký flexor, teda aby sa dostal k hlbokému, musel byť komplet prerezaný povrchový flexor, a ak musel šiť aj ten hlboký, tak je zrejmé, že aj ten bolo určite poškodený. Čiže ohyb ukazováka pravej ruky bol iba nepatrný, a iste nemohla takýmto spôsobom držať a niečo robiť s akýmkoľvek nožom. Navyše ak prihliadneme na hmotnosť nožov, najmä toho väčšieho a potrebu prítlaču na prekonanie odporu kože na ľavom predlaktí a malíčku, tak dospejeme k záveru, že takto nič urobiť nemohla. Napokon išlo o tak deštruktívne poranenie ostatných prstov, že ich vysoká bolestivosť a tým aj ochromenie inervácie ruky vylučuje, aby dokázala iba s dvoma prstami, z čoho jeden bol hlboko porezaný a ľahko zapínal flexiu, aby si mohla spôsobiť akékoľvek poranenie na ľavej ruke.

Napokon dôvodnosť podozrenia obžaloby stále **nestojí na jedinom priamom dôkaze**, ale iba na púhej **domnienke** v obžalovacej téze, ba až legende, že tretia osoba by zanechala po sebe stopy, ak na únikovej ceste z miesta činu vôbec bola. Pokiaľ sa teda utieka obžaloba k takejto téze, tak aj obhajobná téza vie ponúknuť rozmanitú **plejádu nevyhnutných**

predpokladov, ktoré tu mali byť, ak by mala spáchať skutok obžalovaná, ktoré však celkom absentujú.

Pri útoku nožom na Tomáša sa teda poškodený bránil ako vyplynulo z výpovede znalca MUDr. Ivana a Doc. Krajčovič doslova projektoval súboj. Teda ako je možné, pri dynamike súboja rúk na krátku vzdialenosť, pri ktorej mal poškodený telesnú prevahu cca 12 cm výšky, čiže aj do dĺžky rúk, že obžalovaná **nemala** na svojom tele jediný **škrabanec** od Tomáša, ktorý sa zjavne bránil, hoci na rozdiel od útočníka **mala obžalovaná tričko s krátkym rukávom**, a že Tomáš **nemal** za nechty **jediný dlhý vlas** obžalovanej, alebo aspoň jediná čiastočku z jej **kože**? K tomuto treba dodať, že dlhé vlasy sú pre brániaceho vďačným predmetom obrany, pretože sa ponúka silný úchop za vlasy, ktorý v rámci súboja pôsobí útočníkovi veľkú bolesť a celkovo sú dlhé vlasy jeho handicapom. Pritom Tomášove dlhé ruky, síce v rámci pitvy nezmerané ale viditeľne dlhé, by s vysokou pravdepodobnosťou boli spôsobilé nejakým spôsobom, keď už nie celkom eliminovať útok dlhovlasej obžalovanej ale určite aspoň pár vlasov zachytiť. Z tohto východiska plynie zase téza obhajoby, že **obžalovaná na Tomáša neútočila**.

Uvedené platí rovnako aj **v obrátenom postavení**, keď Tomáš mal loknité dlhšie vlasy, a ani jeden nezostal zavadený za nechty obžalovanej, ani povedzme jediné vlákno textílie odevu Tomáša a spomínaný zalomený škrabanec, ktorý na tele mal asi o dĺžke 7,5 cm, bol od hrotu bodného nástroja ako uviedol znalec MUDr. Ivan.

Ďalej aj v tejto veci by mal zaiste platiť tzv. **Locardov princíp prenosu stôp**, pojednávajúci o vzájomnej transmisii stôp. Totiž pri takomto domnelom spôsobe súboja dvoch osôb je skôr pravidlom, že k prenosu dôjde, ibaže žiadny prenos stôp, ktorý by nasvedčoval súboju práve medzi obžalovanou a poškodeným tu nebol. Navyše nemožno opomenúť aj **celkovú fyzickú prevahu** poškodeného nad obžalovanou, t.j. oveľa dlhšie ruky aj vyššia telesná zdatnosť, kde je väčšia miera pravdepodobnosti prekonania prípadného útoku obranou proti menšej žene ako proti osobe, ktorú prirovnala obžalovaná parametrami postave obhajcu druhého v poradí. Nejaké čítané správy, že obžalovanej lichotil nejaký tréner ohľadom jej silových schopností nôh nemožno na povahu útoku, ktorý sa jej pripisuje, vôbec brať zreteľ. Pritom zo správy z toho fitness centra je zrejmé, že obžalovaná nevybočovala v týchto schopnostiach nijako z priemeru...

Ďalšia nenaplnená domnienka obhajoby, prečo sa **nenašli** na nožoch, a ani na žiadnej ich časti **daktyloskopické stopy** obžalovanej, keďže na všetky činnosti s nožmi musel byť podľa znalcov použitý **silný úchop obopnutými prstami**? Podotýkam, že obžalovaná mala úplne odkryté ruky od jej odfotenia na mobil Tomášom v čase okolo 15:21 hod., až po jej vyzdvihnutie záchranármi.

Ďalej prečo sa na čepeliach nožov nenašla jedna **jediná izolácia DNA** len pôvodom od poškodeného Tomáša. Predsa do jeho tela mali vnikať aspoň 19-krát do hĺbky najviac 12 cm, tzv. jeho **individuálna izolácia DNA Tomáša na nožoch nebola**, ale ani jediné jeho mikroskopické tkanivo či mazanec po žlči resp. stolici či trávenine, keďže bol zasiahnutý žlčník, hrubé črevo aj žalúdok. Ak ich niekoľko bolo, tak boli pôvodom zmiešané alebo patrili obžalovanej a to na miestach mimo čepel' alebo iba blízko rukoväte. Pritom logicky vzaté, ak mala čepel' vnikať do tela až do hĺbky 12 cm, tak na miestach blízko hrotu genetik nenašiel jednu jedinú izoláciu? Opak tohto potom implikuje jediný predpoklad, že tieto **nože aj pre tento absentujúci dôkaz do tela poškodeného nevnikali!**

Zároveň ak mal útok prebiehať pri zatvorených dverách, ako sa domnieva obžaloba, prečo sa za líniou naplno otvorených vstupných dverí do bytu nenachádza **jedna jediná stopa krvi** na foto č. 552 a č. 553 z fotodokumentácie. Máme z opaku vyvodit' domnienku, že obžalovaná pred útokom otvorila dvere, len aby dala možnosť potenciálnym svedkom vidieť útok, ktorý sa jej pripisuje? Z vonkajšej, t.j. chodbovej strany vstupných dverí do bytu, ako bolo oboznámené obrazovým záznamom na **foto č. 570**, je vidno niekoľko krvavých stekancov a fŕkancov, ktoré neboli ako stopy geneticky vôbec hodnotené. Napriek tomuto nedostatku ohliadky miesta činu, ako sa tam fyzicky dostali, keď podľa obžalovacej tézy sa mal stať útok za zatvorenými dverami?

Ďalej na fotodokumentácii č. **foto 039 sa nachádza rohožka** spred dverí bytu č. 40, značne ušpinená a zašľapaná odtlačkami tmavočervenej farby, ktorá ani nebola vydaná, odňatá, a ani predložená na akékoľvek znalecké skúmanie. Na nej mohli byť zachytené napr. aj nejaké špecifické nečistoty z určitého prostredia, nevrviať o trasologických stopách alebo biologických stopách. Dodnes o osude tejto rohožky, kde sa stratila nie je žiadna oficiálna zmienka.

Ďalej, ak sa predpokladá, že sa mala na mieste činu nájsť stopa po tretej osobe, ktorej zotrvanie mohlo predstavovať cca 2-3 minúty na mieste, ako to že sa tam nenašla **jediná**

stopa po osobe, ktorá tam podľa vlastných slov preukázateľne dlhodobo bývala, matka aj sestra obžalovanej. Pritom ich aktivity a čas strávený na tom mieste by evokoval nález mnohých stôp, tak prečo sa domáha obžalovacia téza nevyhnutnosti zanechania stôp treťou osobou. Alebo máme predpokladať naivitu OČTK, že očakávali od páchatel'a, že za tak krátky okamih čo v predsieni bytu strávil, tam páchatel' niekam napľuje, nebodaj sa pomočí, aby zanechal svoje individuálne znaky DNA? Alebo si v krvi zmáča podrážky, aby zanechal trasologické stopy, akoby iný druh okrem tzv. krvavých nejestvoval? Inak je vysoký predpoklad, že to obrovské zakrvácanie priestoru ako aj miesta nálezu nebohého Tomáša nastalo až po čase, keď krvácal viacmenej do vnútorných dutín a veľa krvi absorboval odev. Takže kontaminácia páchatel'a v čase jeho útoku a úniku nemusela byť vôbec masívna a zavše bola minimálna.

Znalec z odvetvia trasológie uviedol, že mal k dispozícii od vyšetrovateľa spolu 13 záberov na odtlačky obuvi či nôh od červenej tekutiny, a s tým sa uspokojil, hoci uviedol, že pre trasológa je ohliadka miesta činu prvoradým objektom skúmania. Napríklad v cca strede miestnosti, kde najpravdepodobnejšie došlo k útoku **je viditeľný jeden fragment zrejme odtlačku podrážky** akoby od gumy samotnej podrážky, tzv. traktorky alebo zavlečenej nečistoty na obr. fotodokumentácie z ohliadky miesta činu **č. 075, č. 076, č. 080** v blízkosti veľkej krvnej mláky. Ak by sa spustila kolmica z rohu miestnosti, od veľkej krvnej mláky smerom k druhej stene k položeným teniskám zn. NIKE, tak tento odtlačok sa nachádza niekde v strede. Mimochodom, nemožno opomenúť, že ešte niektoré ďalšie podobné fragmenty mohli zostať nenávratne skryté pod mnohými kvápancami a mlákami krvi resp. zotreté ťahom tela nebohého po zemi.

Napokon ak predsa len treba na dôkaz obrany **vyvracať obžalobnú tézu** o absencii stopy ešte aj tzv. krvavými stopami, tak na záver podpory našej **obhajobnej tézy** sa núkajú dve stopy takpovediac krvavé. Preto sa pýtam, **kto mohol, okrem skutočného útočníka zanechať stopu č. 1 vo forme krvného mazanca na podlahe výťahovej kabíny** na fotografii **č. 014, č. 018 a č. 019** z fotodokumentácie? Predsa skutočný páchatel'! Totiž v tejto stope sa našla **jedine izolácia individuálnej DNA Tomáša T** [REDACTED]! V kontexte s tvrdeniami znalca z odvetvia kriminalistickej genetiky obžalovaná svojimi krvou premočenými ponožkami už mohla zanechávať po sebe **jedine stopy obsahujúce zmiešané profily** svojej DNA a Tomášovej. Rovnako iba takéto zmiešané stopy mohli zanechať ďalšie osoby, ktoré

prišli do priestoru po tom, ako už mali krvavé zranenia tak poškodený ako aj obžalovaná, kde bolo vzájomné premiešanie stôp krvi obžalovanej a poškodeného objektívne nerozoznatelné. Čiže tie osoby, ktoré šli dolu výťahom by mali mať také nadprirodzené schopnosti, že prešli späť jedine po krvi poškodeného Tomáša. Predsa ten kto videl fotodokumentáciu, nemôže veriť tomu, že bolo možné, aby ktokoľvek odtiaľ odniesol výlučne krv patriacu nebohému Tomášovi. Na jednu z otázok, prečo sa nevzali viaceré izolácie z veľkého krvného fláku na nohaviciach obžalovanej znalec – genetik tvrdil, že pri tak spojitkej krvnej stope nie je dôvod, vyberať viaceré miesta, lebo ak by došlo ku vzájomnému kontaktu, tak sa vytvorí akási zlúčenina. Na podlahe výťahovej kabíny je kompaktný mazanec, ktorý je priamo uprostred a jej pôvodcom DNA je poškodený Tomáš. Potom táto krvná stopa, vnesená páchatelom pri ceste dolu bola následne záchranármi cestou nahor, buď ich obuvou resp. svojimi záchranárskymi pomôckami rozmazaná. Tu nemožno aplikovať žiadne obžalovacie špekulácie, že tam nebola žiadna trasologická stopa, odkazujem na počet 13 vybraných stôp OČTK, ktoré mu ako neopakovateľné dôkazy predložili na skúmanie a nič viac. Ani to, že si to nik cestou hore nevšimol vôbec nie veľmi výrazný mazanec, neznamená že tam nebol, to sa všetci dívate pri vstupe do výťahu, čo je na podlahe? Pritom všetci dotknutí boli v stresovej situácii, keď boli privolaní k doboďanému mladíkovi a snažili sa čím najskôr dostať sa k nemu na pomoc. Navyše prví svedkovia si nevšimli ani výraznú kvapku krvi na schode dolu, iba jediná policajтка, teda domáhať sa od niekoho, že tam nebol lebo ho nik nevidel zase nič neznamená. Ak už šli ostatní smerom dolu, tak ten mazanec už bol zaschnutý, pri ktorých už nedochádza k trasológom spomínanej vzájomnej interakcii.

Druhá stopa, ktorá na HP pri výsluchu svedkyne H [REDACTED] -P [REDACTED] nás všetkých tak zaskočila, bola **kvapka krvi** na druhom schode cca o poschodie nižšie, výškovo asi 3,5 m, stopa č. 2 z ohliadky. Hoci obsahuje iba DNA obžalovanej, tak ako sa tam dostala, keď ku nej nevedie žiadna stopa obžalovanej ako v krvou nasiaknutých ponožkách pochodila po chodbe. Jediné vysvetlenie spočíva v **prenose tretou osobou**, pretože kvapka neodkvapla z väčšej výšky ako cca 1,5 m, o čom obhajoba uskutočnila svoj porovnávajúci experiment. Práve preto súdu pri oboznámení obrazového záznamu obhajoba približovala okraje kvapky, ktoré boli geometrickou kružnicou. Naopak kvapky padajúce z výšky ako z bežných skúseností vieme, že tekutina pri páde kvapky z väčšej výšky zanecháva zúbkovité okraje akoby rozstrapkané resp. dochádza k jej triešteniu a okraje nie sú spojité, ale sa rozprskávajú. Ja osobne som k

tomu so svojou krvou urobil akýsi experiment, ktorý odkazuje špekulácie prokurátora aj splnomocnenca do roviny čistej teórie.

Sú teda **dve stopy na výber**, každá na jednej z únikových trás, teda schody či výťah. V podstate nemusím favorizovať ani jednu, ale obžalovacia téza **znie o neexistujúcej stope** po únikovej trase. Po dokazovaní sú po jednej stope na každej z únikových trás, čiže prítomnosť tretej osoby je od týchto stôp aspoň alternatívne odôvoditeľná.

Pokiaľ ide o zvukovú nahrávku, tak tu zopakujem to čo pri výpovedi obžalovanej, **autenticita** tohto záznamu bola tak mrazivá až desivá, že si neviem predstaviť to, aby toto vedel niekto tak verne herecky uchopiť.

Predostriem k nemu krátku časovú analýzu, podľa ktorej už medzi **0:07 min.** až **0:29 min.** obžalovaná prezentuje **prvýkrát** verziu o tom, že elektrikár dopichal... prvej operátorky linky 112. Potom medzi **0:25 min.** až **0:38 min.** opakuje tú istú verziu **druhýkrát** o tom, že elektrikár dopichal Tomáša, druhej operátorky linky 112. Pritom asi až po **1,00 min.** sa prvýkrát okrajovo zmieňuje aj o svojom zranení, ktoré neskôr v **2,33 min.** a v **4,00 min.** popisuje, že jej trčia kosti, a že aj na predlaktí má ranu. Naspäť v intervale **2:11 min.** až **2:15 min.** na dopyt operátorky vzápätí a bezprostredne odpovedá a opakuje túto verziu **tretíkrát** o tom, že elektrikár dopichal... O **4:30 min.** začína pochybovať, že jej oživovanie vôbec nepomáha a nastupuje zrejme zúfalstvo. V čase **6:18 min.** susedovi svedkovi B [REDACTED] po **štvrtýkrát** spomína, že niekto odišiel, najskôr elektrikár. V časoch asi **6:59 min.** a **7:56 min.** sa úpenlivo domáha príchodu policajtov a záchranárov. V čase okolo **10:36 min.** už sa sťažuje na silnú bolesť a nastupuje zrejme hystéria...? O **11:42 min.** je počuť, že o niekom hovorí, ako odišiel... Napokon **piatykrát** približne od **12:22 min.** po **12:30 min.** počuť slová starší, hovorí slovo elektrikár vošiel čosi opravovať, nejaký on ho pichal ... Pritom si všimnite, že akonáhle ju operátorka ďalej nevládala povzbudzovať, tak sa v jej zvukových prejavoch objavuje tiesnivá úzkosť. Toto možno vybadať najmä v kontakte s mužmi, či už so susedom, ktorý jej hovorí, aby sa nebála, neboj sa, ako aj so záchranármi a policajtmí, ktorých pomoci sa aspoň na dvoch miestach dialógu dovtedy domáhala. Dokonca osobne ste si mohli všimnúť jej bezprostrednú reakciu pri prehratí záznamu, ako úpenlivo plakala, veď to všetko znovu prežívala nanovo, ako pri výpovedi a ako sa to stalo. Inak po skončení prehrávania záznamu, keď som jej chcel len podať balík vreckoviek, sa na moje ľahké poklepanie ramena s takým panickým úľakom strhla, až to vydesilo mňa samotného, že do akej miery vie autenticita

záznamu z prežitého vrátiť dokazovaním dotknutú osobu hlboko späť do miesta a času tragického prežitku.

Hodnotiť uvedené pôsobenie obžalovanej na nahrávke ako do detailu herecky zvládnuté divadlo, považujem nielen za **odvážne, ale až cynické!!!**

K tomu ešte krátku poznámku, znalec Doc. Krajčovič pri prípadoch fingovaného sebapoškodenia tzv. „*sympathy cuts*“, uviedol, že takto poranený svoje zranenie dáva akoby manifestačne najavo. Pritom obžalovaná svoje zranenia nijako nezveličovala, ba naopak v dialógu ich prvýkrát okrajovo zmienila asi až po minúte, a potom až na dopyt operátorky ho bližšie opísala, že jej trčia kosti z rúk a pod. Takéto prípadné správanie tiež neuviedol ani jeden zo svedkov, ktorí prišli na miesto činu ako prví.

Potom už po **15:38** hod. nasleduje cca trištvrteminútový telefonát matke, kde spontánne opakuje verziu mame o elektrikárovi či odpočtárovi, ktorý zazvonil a dopichal Tomáša a ju zranil. Na to vzápätí, a to vzápätí znamená iba **11 sekúnd** času od zloženia matke do zdvihnutia hovoru prvou operátorkou linky č. 112, pokračuje ako sme už počuli. Zase sa vrátim, že prvej volá mamine, ako dieťaťu najbližšej osobe, ku ktorej sa inštinktívne vo svojom veku primárne utieka o pomoc, hoci sama vie, že matka je vzdialená a mimo fyzický dosah. Nič neobvyklé na tom nevidím, ba skôr to bol jav prirodzený, že kontakt so ženami, najmä operátorkami, jej z údesu po kontakte s nebezpečným mužom psychicky uľavil, ale naopak zase s mužmi ako takými, ju privádzal do tiesnivého rozrušenia.

Pokiaľ obžaloba pracovala s celkom vybájenou verziou, že matka vzdialená cez pol republiky, ktorá už len z tejto informácie o útoku na dve deti bola na pokraji zrútenia, dcére vsugerovala za necelých 50 sekúnd túto verziu o elektrikárovi, tak toto považujem za mierne **povedané absurdné**. Takto rovnako hodnotím aj nezmyselne navrhnutý a vykonaný dôkaz záznamu odpočúvaného telefonátu z výkonu väzby, ktorý síce nič sám osobe nevypovedá, ale ak sa OČTK utiekali k tomu, že ešte potrebujú voči mladistvej obvinenej takto pomôcť a použiť ako dôkaz aj odpočúvanie telekomunikačnej prevádzky, tak ich dôkazná pozícia stojí na skutočne vratkých základoch. Vzhľadom na ničotnosť obsahu, ktorý chcel oživiť svojim dramaticky teatrálnym prednesom splnomocnenec poškodenej, sa ani nebudem zbytočne zapodievať vecnou dôvodnosťou a zákonnosťou jeho nariadenia.

Na druhej strane, pokiaľ sa nejaké záznamy z telekomunikačnej prevádzky získajú v rámci medzinárodnej justičnej pomoci, ktoré posúvajú obžalovacu tézu celkom do iného

svetla, tak tu sa obžaloba vehementne bráni tento dôkaz vykonať a z neho doplniť dokazovanie.

Ďalej k dôkazom už len úsečne, pokiaľ sme sledovali **kamerové obrazovo zvukové záznamy**, tak sú tu dva protichodné výstupy. Na jednej strane sme sledovali výsek snád' asi 1/8 z garážových dverí, z reálneho pohľadu pravej strany, kde sme evidentne zistili iba to, že časový priestor na vstup do objektu cez otvorené dvere je cca 50 sekúnd, keďže od otvorenia do zatvorenia brány ušlo cca 1 minúta a 15 sekúnd. Pritom sme nemali náhľad, či mohol ktokoľvek z ľavej strany ich otvoru vojsť dovnútra. Na bočný vchod kamerový záznam nebol a do neho mohol ktokoľvek vstúpiť aj odísť kedykoľvek a nepozorovane sa stratiť v priebehu snád' 10 sekúnd v priľahlom lesíku. Dokazovanie akoby skĺzlo do akéhosi extrému, že čo nebolo na zázname, v mobile alebo zavesené na sociálnej sieti akoby nebolo, a teda sa ani nestalo, čo vedie k zľahčovaniu a nekritickému favorizovaniu jedine týchto druhov dôkazov. Na druhej strane sme sledovali útek osoby, ktorý je blízky okruhu komunikantov na sieti Facebook svedka ml. Š. s menom **Matej H.**, ktorého súd napriek žiadosti obhajoby nedal príležitosť vypočuť, aspoň prečo v kritickom čase utekal z toho miesta. Podivuhodne z neprítomnosti na obraze vyvodzujeme záver, že nikto nikde nebol, ale pokiaľ sa nám niekto zobrazí, a bol evidentne na kritickom mieste a správa sa extrémne podozrivo, tak sa ho ani nesnažíme vypočuť....?

Napokon obžalovacia téza o neexistencii stôp tretej osoby sa v podstate nemôže oprieť ani o výsledky ohliadky miesta činu. Veď ako sa môže spoľahlivo vychádzať z tejto tézy, že sa nenašla jediná stopa po tretej osobe, najmä ak sa v tejto veci konala aj **dodatočná ohliadka** miesta činu č. 2. Hoci už zo samotnej povahy inštitútu ohliadky, ako neopakovateľného úkonu, pôsobí jej spojenie s prídavným menom **dodatočná ako oxymoron**, potom však nemožno vylúčiť, že ak by sa dodatočne konala ohliadka č. 3 alebo 4. atď., tak by sa aj ďalšie stopa tretej osoby predsa len našla...

Odhladnuc od toho, a vychádzajúc z **právnej výrokovej logiky**, pokiaľ na mieste činu boli evidentne voľným okom viditeľné stopy, ktoré síce neboli kriminalisticky označené a teda ani vyhodnotené, tak vždy ide o stopu **tretej neznámej osoby**! Predsa ak aj tieto neboli individualizované a priradené konkrétnemu pôvodcovi, či už k obžalovanej alebo k poškodenému resp. súčasne obom, tak **všetky zostávajúce sú stopy tretích**, neznámych osôb,

pretože iné hodnotenie výroková logika nepripúšťa. Takých stôp bolo na mieste činu boli stovky!

Na záver budem máličko osobný, na nás obhajcov, najmä ak ide o obzvlášť závažný zločin vraždy sa zvykne hľadiť takpovediac s akýmsi opovrhovaním, pretože sa javí, že obhajujeme vraždu. Zdieľam smútok pozostalej rodiny, pretože žiaľ aj ja som bol v rámci svojej rodiny ešte v roku 1999 konfrontovaný s dôsledkami brutálnej vraždy mojej druhostupňovej sesternice a kamarátky vo veku 24 rokov. Stalo sa tak týždeň pred jej sobášom, bola tehotná a drôtom zahrdúsená v kukuričnom poli pri Trenčíne a zhodou okolností posudok jej mŕtveho tela robil MUDr. Š[REDAKOVANÉ]. Vražda je aj pre mňa odporný a hnusný zločin, a teraz hovorím ako človek, aj ako rodič, a je mi nesmierne ľúto smrti veľmi sympatického mladíka. Preto dodávam, že neobhajujeme vraždu, ale obhajujeme s kolegom osobu, u ktorej som presvedčený, že tento **ohavný zločin nespáchala**.

Z predloženého dokazovania a spôsobu vedenia súdneho pojednávania sa dá vyvodiť len jeden záver, že v celom prípade sú tak mimoriadne rozumovo významné pochybnosti spojené s pochybeniami na strane OČTK, vrátane tendenčne smerovaného vyšetrovania jedine voči obvinenej. Totiž nie je povinnosťou obžalovaného preukazovať svoju nevinu, pretože dôkazné bremeno je na štáte prostredníctvom prokurátora. Predsa, aby bolo možné uznať vinu, tak vykonané dôkazy, podotýkam všetko nanajvýš nepriame, musia jednoznačne a **s najvyšším stupňom istoty preukazovať**, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, a že práve obžalovaná je skutočne osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie **akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa obžalovaná obžalovaného skutku dopustila, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jej prospech a nie naopak**.

Mám teda za to, že nebolo nijako dokázané, že by skutok, tak ako je uvedený v obžalobe bol vôbec trestným činom resp. ho spáchala obžalovaná, a teda aj s prispením zásady „*v pochybnostiach v prospech obvineného*“ podľa § 285, písm. c) Tr. por. žiadame vydať rozsudok, ktorým **bude obžalovaná spod obžaloby o s l o b o d e n á**.